

W. 50m AP 215 T924 + list

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ngọc

tuổi
ĐỀ TÀI CHU NIÊN
ngọc

Chức nhiệm, chủ bút:

Phụ tá chủ nhiệm:

Thư ký tòa soạn:

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÂN KHANG

ĐINH TIỀN LUYỆN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
-TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II-

văn

đôi khi người yêu tôi
tuần lễ của hai người
ghỉ đầu một thời
đứng cười khóc, hãy nở nụ mỉm chi
hạ vàng
thiên đường khép kín
như chim bỏ đường bay
một nơi nào đó
chưa người mỗi hồn
một cõi riêng, khác
khoảng mắt

NGUYỄN THANH TRINH
VƯƠNG THỊ NGỌC NGÂN
NGUYỄN THỊ TIÊU MY
NGUYỄN ĐÌNH HIỆU
MAI THANH
NGUYỄN THỊ VÔNG VANG
KIỀU GIANG
TUYẾT AN
RƠ TEM
TRỊNH NGUYỄN
NGÔ THỊ DIỄM KHOT

thơ

duyên anh, phạm cao hoàng, nguyễn sơn, nguyễn đạo thưởng, jalau,
phan di hương,

truyện

cảm ơn em đã yêu anh
chủ nhật yên ương

DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỆN

mục thường xuyên

ngọc thân ái
tuổi ngọc và bạn ngọc
chạm phôi

NGỌC
TÒA SOẠN
TỔ HỢP KIẾN

Biên tập số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập: TỪ KÊ TƯỜNG, Y ĐỨC, AI NHÌ, AI HOA, NGỌC THÂN ÁI
Quản lý ĐĂNG XUÂN CÔN

Số 134

Tuần lễ từ 31-5-74
đến thứ sáu 7-6-74

Giá
bán 150đ

lên ba

Tặng những người bạn ngọc của tôi

Ngày em đây ba tuổi
Anh nghĩ tới ngôi trường
Đàn chim chưa nói sõi
Đã học lời yêu thương
Em, chim xinh nhỏ nhỏ
Trong đàn chim tương lai
Mắt là sao đêm tỏ
Hồn là sương ban mai
Chim chuyền bay bước ngắn
Lá xúc động tim xanh
Cành bồi hồi ngọc ngà
Và anh nhìn rõ anh

Thầy anh sao phiền muộn
Thầy em sao hôn nhiên
Bỗng tự dưng anh muốn
Về vùng trời bình yên
Nửa đời anh hư hỏng
Toàn mưu sự đầu đầu
Chừng biết ru ảo vọng
Mới lo chuyện đóng tàu
Tàu thét còi hồi hải
Đưa anh khỏi ga đời
Chưa chi mà anh đã
Gọi thăm kỷ niệm ơi
Em à, con tàu ấy
Tuổi ngọc anh ngày xưa
Không đủ than cũi chạy
Tới miền anh ước mơ
Nó bỏ anh đêm vắng
Dưới trời công gió tê
Lửa nào ban ánh sáng
Cho anh biết lỗi về
Thôi anh đành ở lại
Làm tên gác cổng trường
Làm bố già nhân nại
Cùng em học yêu thương
Hôn anh đường đá rải
Nhưng rồi sẽ nở hoa
Đưa tay anh níu với
Nào, em bé lên ba

DUYÊN ANH

(Sinh nhật Tuổi Ngọc 74)

gửi một người chưa quen

ĐINH TIÊN LUYỆN

BUỔI CHIỀU KHI TRỞ LẠI NƠI LÀM VIỆC, BẮT ĐẦU MỘT ngày thật trễ, tôi thấy những đóa ngọc lan từ bao giờ nằm ngoan trong ngăn kéo bàn mình. Người con gái nhỏ với chiếc dù hoa và một cơn mưa sắp sửa, nàng đèn thăm lại «khu vườn» cũ và bày phượng vĩ ở đây đã đơm kín hoa. Mắt nàng no say phở xá và môi nàng mọng ngọt như những chùm nhãn tháng bảy đã hện, bây giờ chỉ còn đầy mắt đầy môi nổi ngậm ngùi. Tôi nhớ những bông hồng và những giòng nhạc trên tờ giấy gói quà tặng thật dễ thương, với nét mực tím lẫn đầu đó vài câu thơ nhỏ. Mười mấy năm chợt thức, Bây giờ là bao giờ, Bàn tay trên mái tóc, Nghìn sau còn băng quơ. Không còn gì để giữ lại. Người con gái lãng mạn như loài rong biển phiêu dạt, dừng lại ở một con đường để rồi tương tự một con đường khác. Tôi không làm sao để bắt kịp nàng. Rồi cơn mưa tới. Những hàng mưa xoá nhòa cây cối trong vườn đưa hơi lạnh vào đầy phòng. Tôi ngồi im nhìn cái điện thoại và muốn đợi một tiếng reo bất chợt. Nhưng không. Hương ngọc lan ẩm ướt bốc lên ở chung quanh. Nhắm nghiền mắt lại, tôi chỉ còn thấy màu xanh huyền hoặc của bức tranh đầu tiên tôi vẽ được, ghi lại một giấc mơ của nàng: bông hồng trên ngực trần xanh xao.

CÓ VÀI NGƯỜI QUEN HỎI TÔI VỀ MỘT NHÂN VẬT MƯỜI ba tuổi từ lâu. Mười năm trời đã là một chầm sáng lung linh mãi trong quê hương mộng tưởng của tôi. Tôi đã gặp em hay tôi còn tìm mãi. Cái ngó ngán của tuổi trẻ tôi là như vậy. Con mộng tưởng đã dài mười năm hơn mà chưa chịu vỡ. Bây giờ khi buồn phiền hay mệt mỏi trong công việc tôi vẫn tưởng tượng có em ngồi bên. Một người con gái nhỏ thật dễ thương. Em thương tôi hơn hết và tôi cũng thương em hơn hết. Một thứ tình cảm tuyệt vời mà không bao giờ là tình yêu. Bởi vì tình yêu chẳng là gì cả, nếu không là êm ái, dịu ngọt và tràn ngập mơ mộng. Hơn tất cả, tình cảm của tôi và của em là như thế. Đôi khi tôi vẫn tưởng ra ngồi ăn sáng với em ở một khung cửa sổ hay vẫn tung tăng với em ở khắp các đường phố. Đi đứng ngủ nghỉ, bận rộn và thảnh thơi, tôi vẫn thường ngó ngán gọi mãi tên em. Cái quê hương mộng tưởng ấy, tôi đã lang thang từ thuở mới lớn và không biết sẽ còn lang thang đến bao giờ. Hết phần tuổi trẻ này chăng? Nỗi đam mê đang là con sóng vỗ bờ trong tôi, có thể nào một ngày sẽ cuộn trôi vùi dập hết cả. Quê hương ấy, thành phố và cây cối, những con đường và những nơi chốn hẹn hò quen thuộc. Em và tôi. Để bây giờ mỗi lần ngang qua ngôi nhà gỗ trên con đường HTT, tôi băng khuông như chẳng còn một lời hẹn nào trong đời. Nỗi buồn nhỏ tự bấy lâu bỗng trở thành thế thật và chắc rồi cuối cùng sẽ vỡ ra là một tai nạn lớn, bảy năm sau.

NÀY EM, TA MUỐN NÓI TỚI NHỮNG GIẤC MƠ CỦA ĐỜI mình. Một ngày nào em sẽ đến ngồi trên bờ ghề đợi xem ta vẽ. Đây là màu xanh của bầu trời và màu xanh của cây cối. Màu xanh của đám cỏ mượt mà ta đã nhọc công tìm và vun tưới. Còn nữa, chút màu đen quý quái ở một góc, em thấy đó, chẳng thơ mộng và chẳng dễ thương chút nào. Đó chỉ là những đại đột mà ta đã cố gắng như một sự làm dáng cho đời sống mình. Nhiều khi bất tội nghiệp. Bởi vì thực sự thì ta vẫn chỉ là một gã trẻ tuổi, ngây ngô một chút, đam mê một chút. Còn chỉ thêm được sống suốt đời với mộng tưởng của mình.

ĐINH TIỀN LUYỆN

khoảng mắt NGÔ THỊ DIỄM KHÔI

Điều chắc chắn nhất là tôi đã yêu chàng. Nếu không tại sao hôm nay tôi nhớ chàng một cách thiết tha như thế này. Bây giờ là mùa mưa. Những cơn mưa thường đến lúc xế chiều quen thuộc của khí hậu miền Nam này. Những cơn mưa làm vùn lên nỗi nhớ, dềnh lên những đợt sóng tình cảm nhiều hình ảnh. Tôi nhớ chàng. Một điều không thể nào chối cãi được, một điều không thể nào phủ nhận được như những cơn mưa thường đến lúc xế chiều quen thuộc của khí hậu miền Nam này.

Tôi không hiểu tại sao hình bóng chàng đến đầy trong trí óc, mỗi lần có mưa. Thói quen cắn ngón tay giữa hai hàm răng làm cho tôi có cảm giác mình bé nhỏ lại. Nụ cười như được ngón tay che bớt. Đó như là hạnh phúc được kìm giữ lại, không cho thoát ra. Hay là, hạnh phúc của một đời người chưa bao giờ muốn thuộc. Hạnh phúc tôi, bây giờ, như một cánh hoa chưa nở trọn. Cũng như hình ảnh chàng đang chấp và nhiều mảnh đẹp mà tôi không thể nắm giữ được. Tôi chỉ nắm giữ chàng trong tưởng tượng. Một thứ giấc mộng nhìn thấy nhưng còn đang mộng, rồi thoát ra, đứng đó mà buồn rầu đến tội nghiệp. Tôi trở thành kẻ đang đứng bên lề giấc mộng của chính mình. Đạt được hay không đạt được điều ước mơ cũng chỉ là nỗi tuyệt vọng mà chàng sẽ dành cho tôi? Một câu hỏi như vậy được hình thành từ khi tôi thấy rằng—Khoảng đạt được điều ước mơ chính là cái khoảng

tiếp tục lo toan những điều ước mơ kế tiếp. Phải chăng đó là tâm trạng khao khát của những người cô đơn chưa thấy được những gì mình ước mong thành tựu.

Làm sao tôi có thể quên được những ngày ở nhà bà Tám. Bà Tám đang cần một người giúp việc, lo bếp núc trong nhà, hơn nữa vì có sự liên hệ bà con ruột thịt, mẹ tôi đã bảo tôi nên đến ở nhà bà Tám. Tôi có thể giúp được bà một tay để bà có thời giờ rảnh rang trong việc buôn bán. Tình cảnh gia đình tôi đang túng quẫn. Cha tôi thường say rượu be bét và chửi rủa thậm tệ những đứa con chưa biết gì. Có lẽ ông bắt mất đời. Tôi cũng không hiểu tại sao những người bắt mất đời thường về nhà trút hết cơn tức giận vào đầu những người trong gia đình. Phần mẹ tôi chỉ mong chờ vào số tiền lời ít ỏi của mỗi buổi sáng bán chè ở chợ. Đó là số tiền hiếm quý mà mỗi ngày gia đình tôi kiếm được để sống, để mua sách vở cho các em tôi đi học. Tôi đến giúp bà Tám cũng là một cách bớt đi một miếng ăn, đỡ phần nào cho gia đình. Bà Tám thương tôi rất mực. Chỉ vẽ cho tôi cách nấu ăn thế nào cho ngon. Do đó, những la rầy của bà là những cái mà tôi nghĩ tôi nên, sau này.

Chàng đã đến nhà bà Tám vào mỗi chiều tan sở. Chàng đến không phải là có liên hệ gì với bà Tám trong công việc làm ăn. Chàng đến để dạy thêm cho mấy đứa con bà Tám. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy chàng vô nhà bà Tám y như người thân, như là bà con với nhau từ lâu rồi vậy. Có những buổi chiều ngồi ăn cơm chung, chàng thường nói về cách thức nấu ăn như một giáo sư kỹ thuật nhiều tuổi nghề. Tôi lắng nghe chàng nói như một đứa học trò ngoan. Dần dần tôi hết nghe chàng chê những món do tôi làm. Thỉnh thoảng trong bữa ăn, chàng khen :

— Hôm nay ai nấu canh chua ngon tuyệt.

Tôi cúi đầu đỏ mặt, và những vụng về đến mức ghen. Chàng thường nhìn tôi sau mỗi lần buông đũa. Tôi không biết chàng đang nghĩ gì về tôi. Có những đêm chàng thức thật khuya và ngủ lại ở nhà, chàng nhờ tôi :

— Khơi có dậy sớm nhớ gọi anh.

Sáng nào, tôi cũng thức sớm nấu nước pha trà. Ly đầu tiên những ngày chàng ngủ lại tôi thường dành cho chàng. Trà nóng và

thơm. Có lần chàng nói :

— Có lẽ anh bỏ uống cà phê sáng để uống trà em pha.

Chàng thường im lặng mỗi khi tôi bắt chợt đi ngang nơi chàng đang dạy mấy đứa con của bà Tám. Khi tôi đi khỏi, chàng mới tiếp tục dạy. Tiếng nói của chàng thật thiết tha nồng nhiệt. Chàng dạy thật tận tâm. Chàng dạy không lấy một đồng nào. Chàng dạy trước cả khi tôi đến nhà bà Tám ở. Có lẽ, chàng đã hiểu rõ hoàn cảnh gia đình bà Tám hơn cả tôi.

Dần dần tôi cảm thấy như chàng gắn gũi bên tôi. Mỗi bữa cơm chiều thiếu chàng tôi cảm thấy như thiếu một cái gì. Tôi không dám hỏi lòng, vì tôi sợ câu trả lời thật tình nhất của trái tim tôi. Tôi cứ chờ chàng nói với tôi một câu gì đó có nghĩa là tỏ lộ tình yêu. Chàng vẫn im lặng theo ngày tháng trôi đi...

Thật là buồn khi mình yêu người ta mà người ta đứng dưng. Thật là vui khi biết người ta yêu. Nỗi buồn bao nhiêu thì cân lượng của nỗi vui cũng bằng như vậy. Và chàng đã đến.

Đó là một buổi trưa. Những người trong nhà đều đi về quê. Còn mỗi mình tôi ở lại. Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi đóng kín hết các cửa, lên phòng khách nằm đọc sách trên chiếc ghế nệm dài. Tôi thấy chưa lần nào rảnh rang như lúc đó và chưa lần nào cô đơn hơn lúc đó. Đọc sách mỏi cả mắt, tôi cứ dỗi giấc ngủ và đang thiêu thiêu ngủ thì chàng đến. Chàng đã đến. Chàng được phép thường nghỉ buổi chiều sau khi làm việc thật vất vả suốt cả tuần qua nơi công sở. Chàng có chìa khóa riêng. Bà Tám tin chàng làm tôi ngạc nhiên thêm lần nữa. Chàng mở cửa, tôi mở mắt rồi nhắm lại ngay. Chàng đi nhẹ nhàng của bước chân con mèo. Tôi nghe chàng kéo ghế, mở cửa sổ rồi đóng lại (có lẽ chàng sợ ánh sáng bên ngoài lọt vào sẽ làm tôi thức dậy). Chàng ngồi ở bàn viết cái gì đó khi tôi hé mắt nhìn. Khuôn mặt chàng thật đẹp trong ánh sáng ngọn đèn nhỏ giới hạn. Ánh sáng đèn không đến được tôi, nó tụ lại dưới tờ giấy trắng mà chàng đang viết. Tôi hơi cựa mình cứ dỗi giấc ngủ. Không hiểu sao từ lúc chàng vào tôi thấy mắt mình như rảo hoảnh, tỉnh khô. Trong khi nhắm mắt như giả vờ ngủ vậy, tôi được chàng nâng đầu tôi lên và lót phía dưới một cái gối. Tiếng chàng nhẹ và mềm :

— Ngủ cho ngon đi, em.

Tôi mở mắt, thấy chàng ngồi bên cạnh. Chàng chìn tôi bằng đôi mắt đắm đuối. Chợt chàng đưa tay vuốt những cọng tóc trên trán tôi, rồi chàng nắm tay tôi bóp mạnh. Tôi nhắm mắt lại mỉm cười. Chàng hôn nhẹ lên má tôi. Tiếng chàng thật nhỏ và run :

— Anh yêu em.

Tôi không kịp nói gì, chàng đã hôn tôi thêm ở má.

Tôi nghĩ tình yêu đó là một thứ hạnh phúc muôn thuở. Nhưng tôi không ngờ, sau buổi đó chàng không đến nhà bà Tám nữa. Chàng đã đi xa, thật xa. Bà Tám không biết chàng đi đâu, cũng như tôi không hiểu tại sao chàng chẳng gặp tôi để nói một câu cuối cùng, dù một câu. Tôi không có thì giờ để tìm chàng. Có lúc tôi hỏi bà Tám :

— Anh ấy có người khác rồi lánh mặt con phải không ?

Bà Tám nói :

— Không có đâu.

Tôi ghen ngào :

— Hay là anh ấy bị tai nạn ?

Bà Tám lặng thinh, an ủi tôi :

— Đừng có khóc. Tao nói với ba má mày rồi. Tao sẽ lo cho mày trong việc lập gia đình.

Đền nay gần năm năm. Tôi không gặp chàng ở đâu hết, dù cho một dịp tình cờ. Tuy không còn chờ mong gì chàng nữa, nhưng với chàng tôi đã có một tình yêu không thể quên. Phải chăng, mỗi người đời đều có một khoảng mát tình yêu mang theo mãi mãi trong lòng như một viên ngọc quý.

NGÔ THỊ DIỄM KHÔI

HÃY VIẾT CHO TUỔI NGỌC

- NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA TUỔI TRÉ
- NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA HỌC ĐƯỜNG

VIẾT XÂY DỰNG ĐỂ ĐÓNG GÓP
CHO TƯƠNG LAI

ĐÔI KHI NGƯỜI YÊU TÔI...

NGUYỄN THANH TRINH

Đôi khi người yêu tôi giống y chang một con khỉ. Không biết đã bao giờ bạn nhìn thấy «chân lý» đó trên khuôn mặt người yêu của bạn chưa?

Chân lý, như bạn biết, không phải ai cũng có thể nhìn thấy một cách dễ dàng vậy tôi xin mạn phép kể lại kinh nghiệm cá nhân để biết đâu may ra nó sẽ giúp cho bạn «ngộ».

Năm 18 tuổi nhờ «quối nhân phù trợ» tôi đã thi đỗ tú tài phần hai ngay kỳ nhất. Ngày ấy thiên hạ đồn rằng : Chân lý [không nằm] đâu xa, chẳng ở trên trời chẳng ở dưới biển, nó nằm ngay trong trường Đại Học Văn Khoa Sài Gòn. Tuổi trẻ khoái chân lý như con nít khoái kẹo nên tôi đã hăm hở ghi danh theo học ban Triết tại trường đó.

Suốt ba tháng đầu niên học mặc dầu không cúp cua giờ nào, thật tôi chẳng tìm thấy chân lý nằm ở đâu trong lời giảng của quý vị giáo sư. Nhìn các bạn trong lớp đã giác ngộ một cách mau lẹ, mặt mày tươi rói, nói cười luôn miệng, tôi đã thấm an ủi mình : Cố công mài óc có ngày ra chân lý. Tôi vốn là người dễ tin những lời khuyên (dù lời khuyên của chính mình) nên quyền vớ nào tôi cũng ghi câu «Chân lý càng tìm thấy một cách khó khăn càng có giá trị lâu dài». Chính nhờ câu đó mà tôi đã không bỏ học nửa chừng.

• Một buổi trưa sau khi đã ngáp đúng một triệu cái muốn sai quai

hàm tôi đã định nhào lên giường ngủ vui nhưng chợt nghĩ chân lý rất oái ăm, nó có thể đến thăm lớp học ngay trong buổi trưa mình nghĩ nên tôi dành ngâm đầu vào áng nước khoảng 5 phút cho tỉnh táo rồi phóng xe đến trường.

Lớp học đã bắt đầu không biết từ lúc nào. Sinh viên đang chăm chú nghe lời giảng của giáo sư từ trên bục cao. Thường tôi thích ngồi bàn đầu để được nghe lời giảng rõ ràng nhưng buổi nay đến trễ tôi đành lui xuống hàng ghế cuối lớp. Không còn chiếc ghế nào trông ngoài một chiếc ghế có để một túi vải mầu sặc sỡ kê bên một cô gái đang say sưa nhìn lên bảng. Ở đây sinh viên thường dành ghế bằng cách để một vật dụng vào chỗ ngồi vì vậy tôi phải đứng dựa lưng vào tường. Đứng như thế một lúc lâu thật mỏi chân và không ngủ gục được tôi đánh bạo đến hỏi cô gái.

— Thưa cô, ghế có ai ngồi chưa ?

Nàng giật mình nhìn tôi từ đầu đến chân rồi phán :

— Ông làm tôi hết hồn, tôi đang...

— Vâng tôi biết nhưng tôi mỏi chân quá.

Nàng cúi nhìn đôi chân tôi kiểm soát xem có thật sự mỏi không rồi mới xách túi vải lên.

— Được, ông ngồi đi.

Tôi nói cảm ơn và ngồi xuống ngã lưng vào chỗ dựa khế vịn mình sang bên trái cho xương sống kêu cộp cộp thật thật thoải mái. Chúa ơi, phải chăng chân lý chính là một ghế ngồi cho người mỏi chân. Tôi lại vịn mình sang bên phải cho xương sống kêu cộp cộp. Cô gái nhăn mặt nhìn tôi.

— Ông ổn quá, tôi đang...

— Vâng tôi biết nhưng tôi mỏi lưng quá.

— Ông mỏi từ tung vậy sao không ở nhà ngủ cho khoẻ.

— Tôi sợ...

Tôi định nói tôi sợ bắt hụt chân lý trong buổi học này nhưng nói thế thì thật tức cười và vì sợ nàng cười nên tôi chẳng biết nói tôi sợ cái gì. May thay nàng đã nói lý do giúp tôi.

— Ông sợ thì rốt phải không ?

— Vâng. Đúng. Cô thật thông minh.

Các nữ sinh viên có cô nào mà không thông minh tôi nghĩ khen vậy là hồ to không ngờ nàng vui vẻ nói :

— Dĩ nhiên, nếu không tôi đâu có nhường ghế cho ông ngồi.

Té ra nàng đã thông minh từ trước khi tôi khen. Nàng đã biết tôi sẽ khen nàng thông minh nên mới nhường ghế ngồi.

— Bây giờ ông chịu khó ngồi im nghe và đừng có nói chuyện nữa. tôi đang...

— Vâng tôi biết nhưng tôi vào trễ nên không hiểu giáo sư đang giảng bài gì ?

— Phénoménologie.

— Chúa ơi, con gì vậy kia

Nàng tái mặt ồm ngực hỏi :

— Con gì đâu ?

— Ổ không, tôi muốn nói Phénoménologie là cái quái gì vậy ?

— Ông làm tôi hết hồn, tôi cứ tưởng có con thần lẩn.

— Sao cô hay "hết hồn" quá vậy. Bộ cô đau tim hả ?

— Phải. Bác sĩ nói tôi nên nghỉ học nhưng tôi không muốn vì đau tim mà mình ngu. Cũng may các môn học của tôi không có các "con gì vậy kia".

Tôi bật cười nói :

— Vậy chứ, Phénoménologie là gì vậy ?

— Giáo sư bài này rất khó hiểu để tôi giảng cho ông nghe. Phénoménologie dịch sang tiếng Việt là Hiện tượng luận. Hiện tượng luận là luận về hiện tượng và khi chúng ta luận về hiện tượng thì đó đúng là hiện tượng luận cho nên người ta mới gọi hiện tượng luận là luận về hiện tượng nhưng hiện tượng mà chúng ta luận về đó thì không gọi là hiện tượng luận mà chỉ là hiện tượng vì hiện tượng luận là...

Chúa ơi, tôi chẳng còn hiểu nàng đang mô tả con gì nữa. Phải chăng chân lý chính là luận vòng vòng về hiện tượng vòng vòng đó ? Mặc dầu Sourate đã nói biết mình ngu chính là không ngu vậy nhưng tôi không có can đảm nhận mình ngu nên gặt đầu lia lịa tán thành.

— Ông ngủ gục à.

— Đâu có, tôi đang nghe cô luận về hiện tượng luận rõ ràng mà

nhưng sao tôi cảm thấy như cầu quá vậy tôi xin mời cô đi uống với tôi một ly đá chanh rồi giảng tiếp.

Có lẽ nàng không nhớ để tôi ngu dốt một mình nên đã đứng dậy cùng tôi rời lớp học. Các sinh viên khác vẫn chăm chú nghe giáo sư đang luận về hiện tượng luận, chăm chú nghe hiện tượng luận.

Thế là nhờ hiện tượng luận chúng tôi quen nhau và nhờ chịu khó cùng nhau luận về hiện tượng-đủ-thứ mà chúng tôi yêu nhau.

Từ khi yêu nàng tôi không còn chịu nghe thiên hạ đồn rằng nữa mà tôi chỉ nghe trái tim tôi đồn rằng : Chân lý không nằm trong trường Đại Học Văn Khoa, nó nằm ngay ở người yêu của anh. Vì tin như thế nên tôi đã cúp cua đi chơi liên miên với nàng.

Một buổi chiều nàng đề nghị tôi chở nàng về xem nơi ăn chốn ở của tôi như thế nào. Căn phòng tôi ở chẳng đẹp gì để khoe nhưng chiều ấy tôi hết tiền mời nàng đi xem xinê nên đành vâng lời nàng.

Sau khi lái xe băng qua mười con hẻm không tên ngoằn ngoèo như rắn bò tôi đã dừng lại trước căn nhà vách vôi ở vùng Khánh Hội. Phòng tôi trọ là một cái chái nhỏ của căn nhà đó. Vừa đẩy cửa bước vào nàng đã than :

— Trời ơi sao nóng quá.

— Anh chịu lạnh không được nên phải ở nơi này.

Tôi quăng chìa khóa xe lên bàn rồi chạy sang nhà bà chủ trọ mượn hai cái ly kiểu cọ múc đầy hai ly nước trong mát và đem vào mời nàng uống.

— Nước mưa đó, em uống đi. Ngọt và mát hơn nước dừa nhiều. Nàng cảm ly nước uống một hơi rồi gật đầu khen ngon. Ở Saigon mùa này thì mưa thế quái nào được nhưng cũng may nàng thuộc loại con nhà giàu chẳng bao giờ uống nước mưa nên đã không nhận ra đó là nước máy. Nàng đưa mắt quan sát căn phòng bề bộn tàn thuốc, sách vở, báo chí, đồ hộp, quần áo tôi quăng tứ tung trên nền nhà.

— Anh ở bừa bãi mất trật tự quá.

Để biện hộ cho tính lười biếng tôi đem triết lý cùn ra nói :

— Em biết đó là Thượng Đế đã tạo nên người nữ là để giúp người Nam văn minh trật tự, nếu không Ngài còn tạo ra hai người khác biệt làm gì cho một óc tưởng tượng.

— Chối đầu ?

— Em biết đó Thượng Đế không tạo nên cái chối cho người Nam.

Nàng gât lên :

— Tôi không biết gì cả. Ông đi mượn cái chối về đây mau.

Giọng nàng ra lệnh oai như một ông Tướng nên tôi vội chạy sang nhà bà chủ trọ mượn chối đem về. Đứng giữa căn phòng nàng loay hoay nhắm hướng một hồi rồi bắt đầu quét dọn còn tôi leo lên giường nằm hút thuốc. Chứa ôi, bây giờ tôi mới công nhận *đời đẹp như một bài thơ*. Bạn không tin ư ? Bạn hãy thử mời người yêu của bạn (chứ không phải của tôi) về nhà quét dọn trong khi bạn leo lên giường nằm hút thuốc rung đùi, chắc chắn bạn sẽ tin lời tôi là đúng.

— Khệch...Khệch...Khệch...

Nàng quăng chối chạy đến bên tôi.

— Con gì vậy anh ?

— Con khỉ.

Mặt nàng vui vẻ hẳn lên.

— Đâu, nó đâu ? Anh dẫn em đi xem đi.

— Thì hãy quét dọn xong đã.

— Vậy là gọn gàng rồi, lát nữa em dọn tiếp. Anh dẫn em đi xem con khỉ đi.

— Được rồi, em ngồi đây để anh ra sao đem nó vào.

Tôi đi ra sau bếp, mở cửa chuồng dắt con khỉ vào. Một con khỉ nhỏ lông vàng hoe luôn miệng kêu khệch khệch. Tôi giao sợi xích cho nàng nàng kéo con khỉ đến gần rồi đưa tay vuốt nhẹ bộ lông và con khỉ có vẻ chịu nàng nên ngồi im mắt lim dim mơ màng. Nàng hỏi, anh mua ở đâu vậy. Tôi nói tôi chúa ghét giồng khỉ chẳng việc gì mà phải mất tiền đi mua nó. Con khỉ này của một người bạn, hẳn đi lính và bắt được trên rừng. Vì phải hành quân di chuyển nhiều nơi nên hẳn nhờ tôi nuôi giúp. Hẳn nói, người yêu của tao đó mày nhớ chăm sóc kỹ càng giùm. Mỗi lần có dịp về phép hẳn đều đến đây nó đùa ám i với con khỉ đó. Nàng nói :

— Trông nó dễ thương ghê phải không anh ?

Là người yêu chính thức của nàng mà chẳng bao giờ nàng khen

(xem tiếp trang 75)

hãy yêu giọt sương mai

Hắn yêu em, nhưng hắn không nói, em chỉ nghe bạn bè hắn «nhả băng». Có một lần hắn ghi vào tập nhạc của em : Je t'aime follement. Em không biết tính sao. Hắn có vẻ lão luyện—dân nhà báo mà—em thú thật chỉ giả vờ can đảm để đỡ bị ăn hiếp chứ thật ra thì nhát lắm, luôn luôn hắn như một bóng ma ám ảnh em. Từ quen em, hắn bớt bẽ bối. Em 17 tuổi nhưng có một vóc dáng rất bé con và em cũng chẳng có gì đặc biệt. Em chưa yêu hắn, nhưng có lẽ sẽ không thoát được sự quyến rũ của hắn. Tại sao hắn lại ngu dại lựa chọn em giữa những cô bạn đẹp để dễ thương vô số của hắn ? Thắc mắc quá, chị Ngọc giải đáp dùm.

CÔ BÉ (Nhà Trắng)

Hãy tìm cách thoát ra khỏi sự quyến rũ của ông nhà báo lão luyện đó đi. Em còn nhỏ quá. Tình yêu của em nên bắt đầu từ lớp học nhìn qua khung cửa sổ và tưởng tượng một cậu con trai rụt rè đứng trên một bãi biển rộng chờ em. Sóng rì rào. Biển bao la. Trời trong xanh. Mặt trời rực rỡ. Thiên nhiên bắt con người nghĩ về những chuyện cao quý, đẹp đẽ. Một thoáng lơ đãng thôi nhé, cô em! Rồi cô gấp vở lại, lắng tai nghe thầy giảng bài. Ở bãi biển, còi biển của cô, chắc chắn, không có ông nhà báo lão luyện. Tình yêu lão luyện là thứ tình bỏ dọc đường cùng hoa dại. Hãy thân nhiên bước lên, dẫm nát chẳng thương tiếc. Vất ông nhà báo lão luyện muốn quyến rũ em về với thế giới thú đoạn, gian dối của ông. Và yêu, hãy

yêu con chim khuyển trên cành cây, hãy yêu giọt sương trên đầu lá.

vĩnh biệt

Khi xa nhau em dùng chữ vĩnh biệt với người ta có được không, có gì gọi là «gần dở, xui xẻo» không ? Người ta là lính trận, Ngọc ạ!

HÀ LAN PHƯƠNG (Sàigòn)

Không bao giờ nên nói vĩnh biệt. Chỉ nên nói tạm biệt, dù với ai và dù ở bất cứ hoàn cảnh nào. Vĩnh biệt nghe nó nào nề, lâm ly, đầy nước mắt. Hãy để dành vĩnh biệt chào những người chết.

chăm học lười mơ

Kết cuộc những câu chuyện mỗi lần người ấy nói với em thường thường là lời nhắn nhủ. «Hãy chăm học đi nhé!» Em thắc mắc ghê đi, không hiểu ngụ ý của người ấy ra sao và nghĩ gì ? Phải chăng người ấy cho em là còn nhỏ học dốt cho nên cứ dặn em học hành nhưng ngược lại em học gổ lắm, Ngọc thân ái ạ!

ÁO TRẮNG (Pleiku)

Đừng hiểu nhầm rằng người ấy bảo em học dốt. Hãy chăm học, cô bé. Chớ nghĩ chuyện viển vông. Chẳng nên chăm mơ mộng lười học hành. Đó là một người tốt đến với em. Một người tốt thường dọn tương lai đẹp cho người mà họ

thương yêu thật lòng. Em nên cảm ơn người ấy và hứa : Vàng em chăm học đều đều.

gần mười bảy tuổi

Em thích Mai Thảo nên đã đọc hầu hết các tác phẩm của ông. Cuốn mới nhất mà em đọc là Gần mười bảy tuổi. Em hiểu ông muốn nói gì trong đó nhưng không làm sao em tìm ra một chút gì liên hệ giữa tựa và tác phẩm. Bạn em cũng thế và tệ hơn nữa là, nó không hiểu ông ta nói gì. Rất cần đến ý kiến của chị Ngọc.

UYÊN (?)

Ngọc thân ái chưa đọc Gần mười bảy tuổi. Tuy nhiên, vẫn cho đăng câu hỏi của em để, hy vọng, nhà văn Mai Thảo sẽ đọc và sẽ trả lời em. Vay chờ nhé!

nhắn tin riêng

TRƯỜNG THOẠI (Đà Lạt) : Đọc thư em, Ngọc rất bất bình, cho đi tìm hiểu ngay lập tức cái nhà ông giáo sư đó. Kết quả : Ông ta điên khùng, em ạ ! Ta nên thương người điên. Điều đáng buồn là chúng ta chấp nhận người điên dạy chúng ta. Vài hàng để em yên tâm. Nhớ rằng Ngọc cũng dân Long Xuyên và đây tự ái... địa phương nếu bị ai nói xấu quê hương của Ngọc.

hương một mùa hạ cũ

Ta ngồi đợi tiếng ve mùa hạ cũ
Ngày tơ vàng trên cỏ mượt như nhung
Ngày đầu tiên ta biết mộng khôn cùng
Có theo đuổi cũng chẳng hề bắt được

Ta ngồi đợi áo em dài tha thướt
Một buổi nào trong tháng hạ xa xưa
Một thời nào trên những lối đón đưa
Ta vụng dại ngỡ lời tình thư nhất

Ta ngồi đợi mùa hạ huyền đã mất
Lòng băng khuôn như chiếc lá sang mùa
Mây năm rồi tình nghiệt ngã, lao đao
Kể từ phút cầm tay người già biệt

Ta ngồi đợi (dù hạ xưa đã hết)
Cây phượng già sắp sửa trở thêm bông
Những nụ xanh vừa như đã thêm nồng
Hương một thuở đôi ta vừa mới lớn

NGY SƠN

để thương

Còn nồng như đêm hôm nao
Dưới trăng gió khẽ thì thảo hồi han
Còn thơm như một đoá lan
Ơi chao đáng nhớ em mang mộng hiển

PHAN DI HƯƠNG

ngy sơn
nguyên dao thưởng
jalau
phan di hương

khi người đi

Từ ngày áo tím qua sông
Gói khăn, gói áo gói lòng thơ xưa
Gói buồn vui, gói tình cò
Gói ngăn tim nhỏ, gói mơ ngậm ngùi
Gói trong tôi một cuộc đời
Để tôi tắt lửa mỗi cười héo hon
Gói luôn hơi thở tôi còn
Để tôi chết giữa lối mòn bước cô.

JALAU

bước chân ngoan

tôi ngồi ghe nhớ hơi người
những đào dạt cũ đôi nơi cũng về
mưa theo gió tạt bên hè
ướt con chim nhỏ nằm mê, ơ buồn
biết người, tôi phận tôi luôn
mai còn ở lại tay buông hai hàng
buổi chiều sớm đèn đêm khuya
và bao nhiêu chuyện trước kia bàng hoàng
người ơ còn bước chân ngoan
tôi đường như đã mê man một thời.

NGUYỄN DAO THƯỜNG

vương thị ngọc ngân
TUẦN LỄ CỦA HAI NGƯỜI

Tôi biết thế nào Duyệt cũng tới và ông anh của tôi mời ở lại dùng cơm trưa là cái chắc. Đã thế thì cho hai người cùng đi. (Tôi đã thủ sẵn kẹp «sân ỹch» trong tủ lạnh). Ba mẹ tôi bận đi ăn tiệc bên bà cô. Chị người làm đã xin phép nghỉ vài hôm. Chẳng còn ai để mà nấu nướng. Tôi sung sướng chờ kết quả.

Và Duyệt đến thật. Nghe tiếng xe dừng dưới nhà tôi hé màn cửa sổ nhìn xuống. Duyệt vẫn với khuôn mặt ngày nào và hình như chiếc sơ mi màu trắng mới lắm lắm. Duyệt bắt tay ông anh tôi rồi vào nhà. Tôi nằm im và cười trong chăn.

Hôm qua, buổi chiều, khi vừa bước khỏi cổng trường tôi đã gặp Duyệt chạy xe ngang và trên xe còn có nhỏ nào đó mặc đầm lừ lừ với Duyệt. Duyệt hồng nhìn thấy tôi vì tôi còn lẫn lộn trong đám bạn cùng trường. Nhưng với tôi dù Duyệt có xa mấy chẳng nữa tôi vẫn nhận ra được với khuôn mặt thật đặc biệt thật dễ... ghét. Thế là tôi giận. Tôi chẳng buồn nói chuyện với nhỏ Hằng Nga nữa lời trên đường về. Nhỏ Hằng Nga chẳng biết tại sao cứ bảo «Trông mi cứ kỳ kỳ làm sao ấy» Tôi cũng chẳng thèm trả lời. Và cái vô lý đó tự đứng nhỏ Hằng Nga phải hứng chịu.

Về đến nhà tôi chạy thẳng vào phòng, để nguyên cả áo dài leo lên giường ôm chiếc gối, cắn răng ngăn nước mắt. Và tôi khóc thật.

Tôi vẫn dễ khóc khi bị trêu tức.

Nhất định phải trả thù. Chẳng thèm tìm hiểu lý do. Mình là đại lý độc quyền cơ mà. Nghĩ Duyệt ra vẫn còn nhỏ Hằng Nga và khối đứa bạn. Thử một lần xem có chết không? Bỏ hết tất cả. Nhất định chẳng để Duyệt đưa về mỗi khi tan trường. Cũng không chừa một viên kẹo có tí rượu mà mình vẫn thường giấu nhỏ Hằng Nga. Chẳng còn quen biết gì nữa. Hết rồi Duyệt nghe. Đừng có xin lỗi vô ích. Tất cả giờ chẳng còn gì nữa. Trả hết cho Duyệt những lời nói đầy dối gian. Trả nốt chuyện kể của Duyệt về Roméo-Juliet về Love story. Tôi tự nhủ rồi xuống nhà bếp dùng cơm.

Tôi biết dưới nhà Duyệt đang mong tôi xuống. Nói chuyện với ông anh tôi nhưng chắc cõi lòng cứ đề đầu đầu. Tôi nhất định hành hạ Duyệt cho bù lại những giọt nước mắt chiều hôm qua. Ác thế đây Duyệt ạ! Nhưng vẫn chưa vừa với Duyệt đâu khi chờ nhỏ nào đó chẳng chịu đi đường khác mà lại qua ngang trường. Có biết người ta đã cả đêm trằn trọc và khóc vì tức không.

Bây giờ khoảng mười giờ hơn. — tôi đoán vậy — Chiếc đồng hồ tôi đã để quên trong ngăn kéo bàn học. Muốn biết giờ chắc phải xuống nhà và gặp Duyệt. Điều đó không bao giờ tôi muốn. Tôi nằm yên và nghe ngóng. Có tiếng chân lên phòng. Chắc là anh tôi.

— Gớm con gái gì giờ này vẫn chưa thức dậy. Xuống nhà mau lên!

Ông anh tôi ra lệnh. Tôi vội vàng kéo chăn tận cổ. Ra cái điều đang bị bệnh.

— Em bị cảm.

— Mới hồi đêm xem tivi cười không ai cười lại giờ đã bệnh. Rõ chán. Uống thuốc chưa?

— Rồi.

— Sao chưa khỏi?

— Chắc chiều sẽ khỏi.

— Gọi người tiêm thuốc nghe.

Nghe đến hai tiếng tiêm thuốc tôi muốn đập tung chăn ngồi dậy. Nhưng vẫn cố làm ra vẻ:

— Không... không.

— Bệnh gì mà không cần tiêm thuốc. Bệnh làm bộ.

— Em bệnh thật.

Tôi cố gắng ho vài tiếng nhỏ nhỏ.

— Chán thật. Mời Duyệt ở lại dùng cơm rồi giờ cô lại bệnh. Ai làm cơm đây ?

Tôi nhanh nhẩu :

— Thì đi ăn tiệm.

— Chẳng thể !

Ông anh trở xuống nhà về không vui trên mặt. Tôi nghe hai người nói chuyện gì đó. Chắc Duyệt đang hỏi về tôi. Rồi tiếng máy xe nổ. Tiếng khép cổng. Tôi biết hai người đã đi.

Hú hồn ! Giờ này nhỏ Hằng Nga mò tới chắc là hư bột hư đường hết. Cũng may mà nhỏ Hằng Nga có tật ngủ trưa như gấu. Đánh ngủ nhà chờ hán ta đến vậy.

Thứ hai

Buổi sáng trời lất phất mưa. Đạp xe đến trường lạnh ơi là lạnh. Cũng con đường này hôm qua, hôm kia mình và Duyệt còn sánh vai nhau đi thề mà giờ chỉ có một mình. Buồn ghê gớm. Con đường sao dài ghê là dài. Đạp mỗi cái chân. Ước gì có Duyệt một bên để mỗi lần ngược lên nhìn vẫn còn thấy Duyệt cười nói. Để chẳng còn biết trời mưa nắng và cái lạnh hôm nay không còn nghĩa. Nhưng ghét quá đi thôi Duyệt ạ ! Ai bảo. Vẫn còn giận Duyệt đây. Mình phải tập sống một mình. Sống không có Duyệt thứ một lần.

Thứ ba

Nhỏ Hằng Nga cứ như là sáo nhỏ. Miệng cười suốt ngày. Nhìn nhỏ mà mình cứ muốn về phòng đóng cửa lại chẳng gặp ai nữa hết. Mình buồn như thề mà nhỏ hết chuyện này đến chuyện khác, bắt mình vui theo nhỏ. Mình đang rồi tung cả cổ lòng đây nhỏ cũng chẳng biết. Bài vụn vặt ngắn thề mà nuốt không nổi. Giờ trả bài cứ như là sắp lên máy chém. Chẳng dám nhìn ông giáo sư. Cũng may mà mình không bị kêu lên. Duyệt có biết không nhỉ ? Mới có một ngày mà như lâu lắm rồi. Nhưng hôm trước và hôm nay khác xa nhau ghê lắm chứ. Phải cố gắng đừng để cho mình bị nổi trống rỗng xâm chiếm. Chắc vài ngày sẽ quen

đi. Rồi mình sẽ nhớ Duyệt ít hơn. Chứ thề này làm sao mà sống.

Thứ tư

Biết thề nào Duyệt cũng đến trường. Đã đành mình biết trước nhưng sao hai chân cứ như là bị cột chặt. Khi nhìn thấy Duyệt bên kia đường dưới hàng me đưa tay vẫy, mình lập bấp bấp nhỏ Hằng Nga chạy nhanh hơn. Cho đến khi chẳng còn thấy Duyệt đâu nữa. Cũng may mà hôm nay nhỏ Hằng Nga làm siêng ghé ngang nhà mình chờ mình đi. Nếu không với chiếc xe đạp mini, chắc thề nào Duyệt cũng đuổi kịp. Mình hài lòng thật nhiều khi cố tình né Duyệt. Chắc là Duyệt phải ngán ngơ lắm lắm. Nhưng phải thề chứ.

Thứ năm

Buổi tối mang vở ra học. Nhưng chữ cứ nhảy loạn lên. Rửa mặt đến vài lần vẫn không lấy được tỉnh táo. Mình nghĩ đến Duyệt nhiều quá. Nhìn đâu cũng thấy Duyệt. Tất cả những nhỏ nhất bình thường nhất cũng gọi cho mình hình ảnh Duyệt với cái vẫy tay hôm qua. Đêm hôm mình cứ chấp chờn. Sáng vào lớp như người vừa khỏi bệnh. Nhỏ Hằng Nga hỏi mình sao không thấy anh Duyệt đến trường. Mình bảo đừng nhắc đến Duyệt. Nhỏ Hằng Nga tròn mắt kinh ngạc. Mình cũng chẳng thêm cái nghĩa. Mặt công thôi Hằng Nga ạ !

Thứ sáu

Buổi chiều nhỏ Hằng Nga tới nhà rủ mình đi ciné. Chẳng biết làm gì hơn mình bằng lòng. Chiều thứ sáu mà người đông ơi là đông. Rạp có máy lạnh thề mà mình nóng đến khó chịu. Nhỏ Hằng Nga cứ khúc khích vì phim thuộc loại hài hước. Mình có cười được đâu. Cũng chẳng biết chuyện phim ra sao. Hình ảnh nhảy loạn xạ trước mắt xen lẫn khuôn mặt Duyệt và cái vẫy tay chiều hôm trước. Trên đường về mình cũng ừ ờ cho qua chuyện.

Thứ bảy

Chắc là mình bỏ cuộc mất. Nhớ Duyệt đến từng giây từng phút. Mấy hôm rày Duyệt cũng chẳng đến trường để đón mình. Ghét em rồi phải không Duyệt ? Sao không đến để nhỏ Hằng Nga thôi hỏi sao không thấy anh Duyệt đến trường. Sao thề Duyệt ? Tại sao ? Tôi qua me báo em lúc này gầy đi. Đừng học bài khuya nữa. Có phải thề không Duyệt ? Tại Duyệt hết hết. Sự im lặng của Duyệt làm em chết ngộp

trong nỗi nhớ thương vô bờ. Gần một tuần không gặp Duyệt. Biết nỗi ray rức lên đến độ nào không ? Em không thiết tha gì nữa hết Duyệt ơi !

Sáng chủ nhật nhỏ Hằng Nga chẳng đến. Tôi ngồi đợi đến mười giờ rồi xin phép ba mẹ ra phố mua một ít đồ dùng. Linh tính báo cho tôi biết sẽ có chuyện gì đây. Nhưng chuyện gì thì chuyện. Chẳng có gì đáng nghĩ ngoài chuyện của Duyệt ra. Tôi thất vọng hoàn toàn. Giây phút này tôi chỉ muốn có Duyệt. Thấy và gặp Duyệt mà thôi. Một tuần cách xa đã dạy cho tôi biết thế nào là mong đợi, biết gặm nhấm khổ đau một mình.

Và Duyệt đã đến thật. Tôi bước ra khỏi tiệm buôn thì cũng vừa trông thấy Duyệt. Duyệt ngoài kia, Duyệt đứng đó, nhưng không bằng nụ cười thường bữa. Tôi muốn chạy bay đến bên Duyệt. Đầu óc nghĩ thế nhưng hai chân cứ như chôn chặt xuống vỉa hè.

Duyệt đã đến bên tôi.

— Qua bên kia uống nước với anh.

Tôi muốn từ chối nhưng lại riu riu bước theo Duyệt. Có một hấp lực gì đó khiến tôi chẳng hành động được theo ý mình, chắc là những dần vật tuần qua đã làm tôi chơi vơi thật sự trong nỗi thương nhớ rạt rào. Duyệt đang kề cận bên tôi đây. Sao không nói gì hết ? Những câu hỏi đặt sẵn trong bao đêm qua tự dưng biến đâu mất. Tôi chẳng hiểu vì sao ?

Duyệt đưa tôi đến một bàn được kê phía trong. Gọi nước cho tôi và Duyệt. Tôi ngồi yên không nói.

— Sao lại giận anh ?

— Không biết.

— Anh có làm chi đâu.

— Không biết.

Tự dưng mắt tôi cay và tôi phải cúi mặt xuống để ngăn nước mắt sắp dâng trào.

— Nếu anh có làm gì để Loan buồn và giận anh. Thành thực xin lỗi Loan. Nhưng dù sao thì cũng phải cho anh biết lý do chứ ?

— Chiều thứ bảy tuần trước.

Duyệt ngo ngoác :

— Sao ?

Thu hết can đảm tôi nói :

— Nhỏ nào ngồi sau xe anh ?

Yên lặng một phút. Duyệt như đang cố moi tìm trí nhớ, chợt cười thành tiếng :

— Tưởng gì thế mà cũng giận.

— Sao không trả lời ?

— Biết ai không ?

— Không biết mới hỏi.

— Nhỏ em con bà cô ở Đà Lạt mới về chơi và đã trở lên Đà Lạt lại rồi.

— Thêm tin.

— Anh thế.

— Không.

— Thế làm sao tin ? À, đây rồi bằng chứng đây.

Duyệt cúi húi móc ví tìm gì đó. Một lúc trao cho tôi một tấm ảnh.

— Đây bằng chứng đây.

— Thêm xem.

— Xem thử đi. Đây là gia đình của bà cô ở Đà Lạt.

Tôi liếc mắt nhìn và quả thật. Trọn gia đình của nhỏ em con người cô Duyệt trong đó. Tôi tự thẹn rồi cúi mặt xuống. Những sợi tóc che bớt sự bối rối của tôi trong lúc này.

— Đã hết giận chưa ?

— ...

— Thế mà một tuần chẳng ăn ngủ được.

— Ai chả vậy.

— Vậy sao không hỏi kỹ ?

— Không biết !

Hình như bàn tay Duyệt chạm nhẹ bàn tay tôi. Tôi để nguyên và nhìn xuống đất. Những viên gạch hoa như tươi hẳn và nhảy múa theo tiếng nhạc vui vui. Tôi tự nhủ : Tại mình. Ngoài kia nắng hồng hơn mọi ngày...

VƯƠNG THỊ NGỌC NGÂN

Mùa gió tới anh thăm nhớ biển
Anh đang nghe biển gọi anh về
Ngựa còn có khi mỗi vô giang hồ
Anh có lúc cũng thêm đứng lại

Một ngày mưa thêm một ngày nắng quái
Những ngày thu rồi lại những ngày đông
Đời vẫn trôi đi buồn bã một dòng
Anh vẫn sống giữa muôn ngàn ly biệt

Anh vẫn sống và thăm tưởng tiếc
Biển của chiều xanh thăm mắt em xanh
Biển của ngày bão cát tạt ngang anh
Biển rộn rã của đêm chờ đợi

Mùa gió tới, đang mùa gió tới
Bên đồi tây anh ngắm biển đông
Con nọ bay trong cõi vô cùng
Anh ngơ ngẩn trông trời ngó đất

Anh thơ thần như vừa đánh mất
Biển của thời anh bỏ biển mà đi
Anh lại nghe biển giục giữ anh về
Hôn lên cát và thở cùng nhịp sóng

Biển thân gêu, biển đang mùa lửa bỏng
Anh đang mùa lệch thẹo lang thang
Anh vẫn còn rong ruổi kiếp đi hoang
Khi ngó lại, bà năm rồi, biển ả

Gửi Quan San
và Em

PHẠM CAO HOÀNG

Tuổi Ngọc, những số trước đây,
đã lần lượt giới thiệu những cây
bút thường viết cho Tuổi Ngọc.
Công việc giới thiệu gặp trở ngại
vì khó liên lạc được với các tác giả
trẻ ở khắp các tỉnh. Bằng những
mẫu nhân tin thiếu sót, TN mới chỉ giới thiệu được một số khuôn
mặt liên lạc thường, quen biết hoặc không với tòa soạn.

giới thiệu
những
cây bút

những cây bút

Lần này, TN muốn mời tất cả bạn ngọc tham dự, bằng
phiếu yêu cầu và tinh thần thân ái tự đóng góp, TN sẽ giới
thiệu tất cả những cây bút đã từng viết cho TN, có 3 lần đăng
bài trên TN.

PHIẾU GIỚI THIỆU XIN GHI ĐẦY ĐỦ :
TÊN, BÚT HIỆU, ĐỊA CHỈ, BÀI ĐÃ
ĐĂNG TRÊN TUỔI NGỌC CÁC SỐ...

Ngoài bì đề thêm : Giới thiệu cây bút Tuổi Ngọc.

Tòa soạn sẽ gửi câu phỏng vấn tới tận địa chỉ những cây
bút TN và sẽ đăng bài kèm một tấm hình theo thứ tự ở số báo
sớm nhất.

ĐỪNG CƯỜI KHÓC HÃY NỞ NỤ MÍM CHI

NGUYỄN ĐÌNH HIỀU

Nguyễn thị Kim Hạnh, bạn ngọc của Tuổi Ngọc, sinh ngày rằm, chết ngày mùng một, khi lên hai mươi một tuổi. Phở núi vẫn còn xanh, hồn người vẫn còn ngát. Bởi thế đây là một mẫu kỷ niệm về người bạn đã không còn căng phồng hơi thở...

Nguyễn thị Kim Hạnh lớn tuổi hơn tôi, nhưng thấp đến vai nên được gọi là Cô Nhỏ cho gọn ghẽ và thân ái.

Cô Nhỏ vào nhà, bỏ tôi ngồi một mình giữa phòng. Gán đó, trên bức tường có một tấm ảnh tôi vẽ tặng Cô Nhỏ thuở vừa biết nhau. Tóc thiếu nữ trong tranh ngắn, thưa, giống con trai. Tôi cảm thấy giống Cô Nhỏ ghê lắm.

Hai tách nước được đặt lên bàn, đối diện nhau, cũng như chúng tôi đang ngồi trước nhau.

Giữa hai đứa, chắc hẳn chẳng có tình yêu. Nhưng thân và có thể hiểu rõ những bí ẩn dầu ở quá tim.

Tôi hỏi :

— Cô Nhỏ không đồng ý con trai đi tu ư, như tôi chẳng hạn ?

Cô Nhỏ chớp mắt, bờ môi trở hoa :

— Bình sinh Hạnh không tra nhà tu, hay chi đó. Nhưng như vậy cũng không đúng hẳn, Hạnh muốn nói Hạnh không thích tôn giáo

cho nên có một đạo, Hạnh tưởng mình là Yêu Ma. Rồi có người mách cho Hạnh hay, loài Yêu Ma cũng chẳng độc lập gì đâu, cho nên mới có tà đạo.

Tôi kinh ngạc về câu trả lời mơ mơ hồ hồ của Cô Nhỏ.

Giọng Nam đặc sệt của cô Nhỏ lại tiếp tục :

— Kể cũng buồn cười chứ nhỉ ?

Tôi buồn cười thật sự :

— Ừ, thật là buồn để mà cười, Cô Nhỏ.

— H, nói đúng, buồn để mà cười. Ta chỉ có quyền như thế. Không được buồn để mà khóc, hay giết ai để mà vui.

Tôi rủ cô Nhỏ ra trước nhà. Có hai chiếc ghế be bé đặt cạnh giàn hoa đẹp. Chúng tôi ngồi song song nhau.

Hôm nay cô Nhỏ huyền thuyên quá :

— Có một nhà Sư bảo rằng đời y hết cọng rau má.

— Rau má.

— Phải. Hạnh thấy rau má là một loại thảo mộc tuyệt vời. Và má, là tiếng để gọi người đàn bà tuyệt vời nhất. Má mình đó, H.

Cô nhỏ còn văn hoa hơn nữa kia :

— Hôm xưa, Hạnh được má bóp bẻ, được nuốt giồng sữa âm...

Đó không phải là yêu tố tạo ra tình thân giữa Hạnh và má, bởi vì giờ đây Hạnh có còn nhớ gì đâu về những phút giây hạnh phúc đó, khi ngậm đôi núm vú của má, khi tần mẩn trên bộ ngực phù du.

Tôi lấp bắp :

— Còn những yêu tố...

Cô Nhỏ nói nhanh hơn :

— Hạnh không muốn tìm kiếm, bởi tin rằng không có.

Hai đứa im. Nổi tịch mịch bao trùm. Những khói thuốc tôi hút loãng xa, nhìn thấy được nhờ ánh sáng của trời và đất.

Cô Nhỏ hỏi :

— Hút thuốc gì ?

— Đã, hay đang, hoặc sẽ ?

— Đang.

— Bastos. Điều cô nhỏ tặng chiều qua.

— Còn que diêm ?

— Mới nhận được hồi sáng.

Cô Nhỏ ập ứng :

— Vậy là...

— Tôi hút trước mặt Cô Nhỏ, để cho Cô Nhỏ thấy khói rất thơm và quyền rũ. Nhưng thiệt tội, ai mà mê chuộng hần thì phổi sẽ bị cưa.

— Sao lại cưa ?

— Phổi cứng. Phái cưa. Chẳng như tim, yếu xìu.

— Bao giờ H. cưa ?

— Bao giờ tôi chết.

— Tự tôi. Rõ hơn là tôi sẽ phái cưa phổi tôi để tôi không còn sống.

— H. Làm Hạnh nhớ đến câu nói của má Hạnh, sông là đi lẩn đến cái chết.

— Sao lại như thế ?

— Bởi Hạnh hỏi má Hạnh, học để làm gì, con chẳng tìm thấy chi trong đó cả. Má cười rất tự nhiên và trôi chảy, sông là đi lẩn đến cái chết, cũng như đi học là đi lẩn đến cái gì đó, mà mỗi người sẽ cảm nhận khác nhau. Hạnh nói, con vẫn chưa nhận thấy. Má bảo, thì con phải tiếp tục, cho đến lúc nào con nghĩ rằng con đã tìm ra được, con hãy chấm dứt sự học của mình ở đó, hãy kiên tâm con ạ.

— Cô Nhỏ đã bao lần kiên tâm ?

— Hạnh đã khóc vì không nghe lời của má. Hạnh không kiên tâm nổi. Tim Hạnh lại nhen nhúm mỗi hoài nghi và Hạnh bắt đầu khinh thường sự học.

— Tức là...

— Tình nhân sẽ xa nhau khi hết yêu nhau. Người cộng sự sẽ bỏ ta khi ta bị khinh thường. Và sự học đã bỏ xa Hạnh, dù Hạnh có ngẫu nhiên, có nhâm nhi. dù Hạnh cố tiêu thụ bằng mọi cách nhưng nó cũng mờ mẫm, lẩn lữa chui ra từ mọi khe hở của tâm hồn.

— Rồi cô Nhỏ buồn.

— H. ạ, buồn ghê gớm.

Tôi búng tàn thuốc. Câu nói của cô Nhỏ vừa đủ thời gian làm cho đóm lửa tắt :

— Kể chuyện vui đi H.

— Chuyện ai ? Tôi ? Cô Nhỏ ? Hay chuyện thiên hạ ?

— H.

— Tôi thì trống rỗng. Đừng nên kể và đừng nên nghe.

— Vậy thì, H. và một người con gái nào khác.

— Ví dụ.

— Kim Ô.

— Bộ chuyện giữa tôi và Kim Ô là chuyện vui ?

— Tại sao lại chả vui ?

— Vì Cô Nhỏ nghĩ là vui nên tôi kể. Còn không tôi sẽ nin thính kiệp kiệp, bởi vì đã hết là của nhau thì còn gì để nói.

— Kể đi. Hạnh mong.

Tôi nhớ đến Kim Ô Là một trong những người bạn gái thân nhất. Tóc dài, da đen, hát giỏi, nhảy đẹp, người Bắc, mười tám tuổi và khác đạo với tôi.

— Quen Kim Ô năm đệ tam. Sơ thời. Năm đệ nhị quên nhau. Năm đệ nhất thì thân trở lại nhờ hoạt động văn nghệ.

— Năm nay, học trò nói nhiều về H. và Kim Ô.

— Ban đầu, tôi nghe và cười. Sau này nghe hoài, trở thành một thói quen thích thú.

— H. yêu Kim Ô ?

— Tình yêu có nhiệm màu không hở cô Nhỏ ?

— Khó trả lời quá.

— Vậy chưa thể quả quyết là tôi đã yêu cô ta. Tình yêu đối với tôi phải huy hoàng và nhiệm màu. Khi nào, có người trả lời thật đúng câu hỏi ấy, tôi sẽ xác định cho cô Nhỏ biết.

— H. thương Kim Ô ?

— Có lẽ. Nhưng thương khác xa yêu nhỉ ?

— Ừ.

— Còn An ?

— Kỷ niệm này dịu dàng quá.

— H. không muốn nhắc lại sao ?

— Ừ. Trừ một người.

— Vợ H. ?

— Cô Nhỏ rất thông minh.

Tôi bỗng cảm thấy nhớ mùi thuốc lá. Nên đành rủ Cô Nhỏ đi ra phố với tôi mua một bao thuốc.

Cô Nhỏ nói khẽ ?

— H. có mắc cỡ khi đi với Hạnh ?

— Cô Nhỏ là gì mà tôi phải mắc cỡ ?

— Là Điện Nặng, là Yêu Ma.

— Sao lại khoác cho mình những cái tên dị kỳ như thế ?

— Có chi lạ. Cũng như bao kẻ khác, họ khoác lên người họ những cái tên đẹp để...

— Cô Nhỏ à, thêm lần nữa, tôi phục Cô Nhỏ sát đất.

— Đừng phục như thế. Sẽ trở thành một tên nô lệ bị gù.

Khi trở về nhà, đôi chân còn muốn tung tăng thêm nữa. Nhưng thôi, Cô Nhỏ đã mệt.

Hai đứa lại ngồi song song. Mặt trời đã chìm. Mặt trăng e thẹn nơi xa tít.

Tôi đòi về.

Cô Nhỏ, tiễn tôi ra cổng và đưa một phong thư. Tôi đọc nó trên đường về nhà.

«... H. à, bấy lâu nay Hạnh tin rằng cõi này cõi sông. Nhưng từ hôm H. bảo : *đường như không có mình, ta ; đường như không có cái là tình yêu* thì niềm tin của Hạnh không còn nữa, nhưng không hẳn là mất tích, tạm gọi là lung lay. Ô, đúng rồi. Nó lung lay tựa như cái răng thân yêu mà ta hằng quên lãng, đến một lúc vô tình ăn phải vật chỉ cứng, ta mới hay rằng răng đã lung lay. Thôi thì chỉ còn chờ răng rụng, hay có tiền thì đến phòng nha sĩ. Kể ra cũng chẳng có gì là quan trọng. Như một điều nào đó, Hạnh định nói với H. mà chẳng nói được, Hạnh như : *thôi chẳng có gì là quan trọng*. Và lúc đó Hạnh mới biết ngôn ngữ không dễ dàng sử dụng như người ta tưởng, cũng như Hạnh từng nói ầu : nói gì mà

chẳng được. Dù sao, im lặng còn hơn là muốn nói mà chẳng nói được gì. Cho nên Hạnh yên tâm mà im lặng. Nhưng Hạnh biết, đến một lúc nào đó, một trong chúng ta sẽ nói ra điều chi đó, dù có giết chết nhau, hay làm héo hắt những ngày còn lại... A ha, bạn thân, cả một thời gian trong sáng đã đi qua. Chúng ta đã nguyên rủa, giận hờn, ghét bỏ lẫn nhau. Chúng ta đã đá hậu, đá tiền nhau bao cú đau thần sầu quý khờ.

Thề rồi cũng chẳng bỏ được nhau. Và cũng chẳng tiền thêm được một bước nào.. Biết đâu, nếu tiền thêm một bước, thì lưng đứa này sẽ đòi lưng đứa kia. Mặt chẳng còn đôi nhau. Tim chúng ta sẽ vô cảm giác. Chúng ta sẽ chẳng còn thấy nhau. Thề cho nên người ta nhiều khi cần phải què quặt mới tìm thấy hạnh phúc, và phải bại xuội mới giữ được hạnh phúc. Nhưng từ từ thề an nhiên tốt lành, muốn thành què quặt bại xuội chẳng dễ dàng như từ đứa con trai trở thành nhà sư. Vậy nếu không què quặt, hay bại xuội được, để tìm thấy hạnh phúc, hay giữa nó, thì cũng rán mà cười, cười buồn và buồn cười... để nhìn hạnh phúc bay qua. Xem vậy, hạnh phúc làm chết người được đấy. Ô hô, tôi vừa mới viết gì, mà lòng tôi buồn rữ...»

Lá thư tạm gọi là dài. Đọc xong là đã đến nhà. Tôi ăn cơm thật vội, rồi trở lại nhà Cô Nhỏ.

Cô Nhỏ tiếp tôi với nụ cười lạ.

Cô Nhỏ hỏi :

— H. thắc mắc gì ?

— Tôi thắc mắc là, không biết giữa tôi và Cô Nhỏ, ai hiểu nhau hơn ?

— Không ai hơn ai.

— Vậy có cần lãng quên nhau không ?

— Đôi mắt Cô Nhỏ lướt khỏi đôi mắt tôi :

— H. thấy đó, quanh chỗ ngồi Hạnh có nhiều cái thân yêu. Hoa lá, tranh ảnh, sách báo bánh kẹo... Mỗi thứ đều có tác dụng riêng đối với Hạnh. Hoa lá làm dịu hồn, tranh ảnh làm vui mắt, sách vở làm bận óc, bánh kẹo giúp lãng quên.

— Cô Nhỏ thích gì nhất ?

— Bánh kẹo. Khi ngậm kẹo, Hạnh chẳng nghĩ được gì. Khi nhai bánh Hạnh chẳng thấy được gì. Như thế là chẳng là lãng quên hay sao.

Tôi ngồi im một lúc. Cô nhỏ chợt hỏi :

— Sao H. trở lại ?

Tôi ngó bằng quơ :

— Tôi thích con đường này.

Cô Nhỏ làm một giọng reo :

— À, con đường có những cánh hoa kia...

Bàn tay Cô Nhỏ daug cao, đông đưa :

— Bạn Hạnh và Hạnh đặt tên cho nó là Hoa Bay Bay... Nè H.

— Gì ?

— Hạnh bỗng nhớ đèn Roquentin và còi ung nhọt của hắn. Hạnh muốn lời hắn đến con đường này, chỉ cho hắn xem những cánh Hoa Bay Bay, và nhìn hắn cười tươi. Sau đó còi mọng Hạnh biến mất.

Tôi đứng dậy, và nói :

— Tôi về. Mặt trời đã biến mất từ lâu, chẳng giống như còi mọng của Cô Nhỏ. Phải không ?

— Có thể.

Đi đến cổng, tôi chợt nghe tiếng Cô Nhỏ :

— Không chúc gì sao ?

— Chúc vui, chúc lành.

— Ừ nhí, chúc vui, chúc lành.

Tôi cười mỉm, chào Cô Nhỏ dịp kỷ của tôi...

Mẫu kỷ niệm bị cắt ngang ở đó. Bởi Nguyễn Thị Kim Hạnh đã chết. Tôi cứ ngẫm nghĩ, hỏi tôi, đừng cười khóc, hãy nở nụ mỉm chi.

TỦ SÁCH BẠN NGỌC PHÁT HÀNH VÀO TUẦN TỚI.
CUỐN TRUYỆN ĐẦU TAY CỦA MƯỜNG MÃN
LÁ TƯƠNG TƯ

• Bạn ngọc sẽ thấy những giọt sương long lanh trên những chiếc lá. Và nhìn qua những giọt sương hồng để rõ tình yêu, nỗi nhớ thương của tuổi vừa lớn.

RƠ TEM □ CHƯA NGUÔI MỒI HỜN

Hắn chê em chưa biết chi hết. Lốp 10 rồi mà chưa biết chi hết. Vậy mà hắn nói hắn yêu em !

Em nằm suy nghĩ mấy đêm liền. Thầy mình cũng có «biết chi» đấy chứ. Về âm nhạc, em biết được «sol la si ré» nè. Hội họa thì từ lúc bé, cô giáo khen em «có triển vọng xa». Sinh ngữ thì em năm nay học cả Anh lẫn Pháp ngữ, gặp nhau cũng biết «bonjour» chào biệt cũng biết «say goodbye» cơ mà.

Hắn dám chê em. Không thể được, phải kiện hắn ra tòa phen này cho coi !

Em gởi cho hắn một tối hậu thư, bắt phải «trình diện tôi gấp, và giải thích cho tôi hiểu». Hắn mang «bản mặt» tái mét đến van xin em đừng hiểu méo mó. Ô hay, nào có méo mó gì đâu. Hắn đã công khai mặt sất em thậm tệ như thế, còn đòi gì nữa đây. Thấy hắn «mặt bình tĩnh», em vẫn rất «chi», không thêm thương hại tí nào, giận dữ mắng :

— Về đi ! Đừng bao giờ nhìn mặt tôi nữa !

Bị xua đuổi, hắn «run như lãng từ gặp hồng nhan», nhưng vẫn lên mặt khuyên em :

— Hãy bình tĩnh ! Xin em hãy bình tĩnh.

Em có làm gì mà mặt bình tĩnh. Chỉ có hắn, kẻ ăn nói hờn xược kia, mới chính là tên mặt bình tĩnh. Hắn đã dám chê em không biết chi hết, rồi bây giờ còn bảo em mặt bình tĩnh nữa chứ ! Con điên đang sung sức sôi, em bèn... tổng tấn công :

— Tôi nói cho anh biết, anh đều lãm. Anh nói anh yêu tôi. Anh

thế sông thế chết rằng yêu tôi suốt đời. Rồi bây giờ anh muốn chê tôi lúc nào cũng được phải không. Anh nên coi chừng, cha mẹ sinh ra tôi không phải để anh chê nhé, nhé !

Hắn sững sờ hồi lâu, ra vẻ không hiểu em muốn nói cái gì, mưu toan chạy trốn tội lỗi tấy trời của hắn. Hắn mở to cặp mắt nhìn em, làm như oan ức lắm :

— Tại sao em lại xưng «tôi» với anh ?

Trời đất ơi ! Tôi giận muốn chết thế này mà hắn bảo tôi phải xưng em với hắn à ? Kẻ này lì quá. Hôm trước tại em chưa biết hắn sẽ chê em. Chứ nếu biết a, còn lâu mới «em» à ! Từ nay về sau, đừng mong có cái chuyện «em em» với «anh anh» ! Thấy hắn «lép vè», em... thừa thắng xông lên :

— Ai thêm làm em của ông. Xin lỗi à !

Bị cúp cả cái khoản «anh» hắn muốn điên lên được.

Nhớ lại hôm xưa, hắn giận hờn một trận rất đáng nể. Vì bận «công vụ», em không đến nơi hẹn, làm hắn chờ suốt buổi sáng.

Hắn kể lại rằng (không biết thật hay đùa), hắn phải mua bánh mì ngói... gặm vì đói bụng. Cái miệng lép xép của hắn cũng khó mà tin được. Hắn «địa» rất tài, để có cơ giận em.

Em cũng làm bộ nài nỉ. Chứ biết hắn chê em như hôm nay, sức mảy mà thêm !

Nghĩ lại thấy tức ghê. Hắn đã tàn nhẫn với mình như thế, bây giờ cần phải trả thù xứng đáng mới được. Hắn tưởng mình hiền, muốn làm gì thì làm, muốn chê lúc nào thì chê, muốn giận muốn hờn, bắt người ta phải năn nỉ. Đâu được ! Phải làm phách lại một phen, hắn mới sợ !

Hắn mới gặm bánh mì chỉ một buổi sáng, mà cũng giận em đến mấy ngày. Em buồn. Má em phải đỏ dành khuyên nhủ, chị em phải nấu chè đậu xanh cho em vui. «Sắp nhỏ» cũng không dám xin chị tiền lẻ mua me, mua ôi.

Tức quá ! Tức quá ! Phải trả thù gấp đôi ! Hắn đã chê tôi, nghĩa là hắn đã «phạm thượng». Tội của hắn đã quá rõ ràng, không còn chời cãi gì được nữa.

Hắn im thin thít, không dám nói thêm lời nào. Em bắt đầu kể tội hắn :

— Ông có biết tôi đã từ từ với ông thế nào không ? Tôi cho ông ăn luôn phần chè của em tôi. Tôi để ưu tiên cho ông sửa xe Honda đùm tôi. Tôi dạy cho ông nghệ thuật làm hoa giả. Rồi tôi cho phép ông yêu tôi. Ông có biết như thế không mà ông còn chê tôi chứ hả, hả ?

Cặp mắt hắn mở to ra, mồm hắn há rộng ra, nghe em kết tội.

— Tại sao ông không nói ? Ông giải thích cho tôi hiểu đi. Tại sao ? Tại sao hả ông ?

Và hắn đã thâm thía đau khổ, giọng nhỏ nhẹ :

— Xin em bình tĩnh, ngồi xuống nghe anh nói.

Em không ngồi xuống, nhưng hắn vẫn «thưa» :

— Hôm trước, con Dung nó hỏi anh đã đi miền Trung lần nào chưa. Anh nói là chưa. Nó hỏi em có biết gì ngoài đó không, anh bảo em cũng chưa biết gì hết. Em nghe không rõ, rồi cứ ..ép anh hoài ! Kẻ này...quí quyết lắm, hắn nói «xuôi cũng được mà ngược cũng xong». Khó mà tin được.

Nhưng nhìn bộ mặt hắn, cũng tội nghiệp thật. Ngày thường hắn «xi xọn» bao nhiêu thì bây giờ hắn ngoan ngoãn bấy nhiêu. Hắn đã .. ăn năn. Hắn đã biết đầu hàng «lẽ phải» ! Có thể tạm thời tha cho hắn được. Nhưng với điều kiện là phải hứa từ nay không dám ngoan cố chê người ta nữa.

Nếu hắn còn lộn xộn, em sẽ đem Honda ra tiệm, không thèm cho hắn đọc quyền sửa. Mấy cái chén chè đặc cũng cúp luôn. Và dĩ nhiên, khóa làm hoa giả sẽ đóng cửa tức khắc ! Còn giấy phép được yêu em thì... xét lại. Mà không cần phải xét lại làm gì nữa ! Phải rút hết, cúp hết, thu hồi hết mọi quyền lợi của đương sự mới được ! Vì hắn tàn nhẫn lắm, hắn độc ác lắm. Hắn dám giận em đến mấy ngày cơ mà ! Còn thương yêu gì được nữa chứ !

Nhìn mặt hắn lần nữa, em hơi...mùi lòng, không nỡ nào đàn áp thêm, mặc dầu lý lẽ hắn đưa ra để biện minh không hợp lý lắm. Ấn tử hình dự định nay đã được giảm tội đa. Rốt cuộc, em chỉ hành hạ hắn được hơn nửa giờ, chưa bù được những ngày hắn làm em sợ hãi và lo lắng xưa kia.

Nhưng không sao đừng lo ! Có dịp khác, em sẽ giận hắn lâu hơn cho coi, nhé !

RƠ-TEM

Khung cảnh miền cao nguyên vây phủ tôi bằng những màu sắc. Xanh của lá cỏ. Trắng của sương. Đỏ của hoa hồng. Ở một nơi trên cao tôi có cảm tưởng cách biệt hẳn những gì phía dưới, ít ra là quận lỵ đầu hiu tôi đang sống. Buổi sáng thức giấc tôi chợt có ý định lên đây rồi ra đi liền. Tôi thường có những quyết định đột ngột như vậy. thường thì những dự định lâu dài của tôi không thành hình. Anh chị Thanh thường nhắc nhở tôi, rảnh rồi hay vào những ngày hè Phi hãy lên đây. Đà Lạt sẽ làm Phi tái đi một tí nhưng bù lại Phi sẽ bớt gầy đi.

Xuống xe tôi đi thẳng đến nơi gọi giấy nói cho Tuấn. Giọng Tuấn reo vui bên kia.

«Không ngờ là chị»

«Chứ ại»

«Chị không báo trước»

«Tôi không định»

«Chị ở đâu?»

«Nhà anh chị Thanh. Tuấn đến nhé».

«Chị có mang theo áo lạnh không? Nhớ mặc thường nghe».

«Không nghe».

«Thì Tuấn không đến».

«Đền. Tôi đợi Tuấn».

Tôi và Tuấn quen nhau trong trường hợp ngộ ngộ, mùa hè năm ngoái trên chuyến xe dờn Đà Lạt rất sớm. Giờ giấc cả thành phố còn chìm trong sương. Con mưa nhẹ bắt chợt đổ xuống những hạt nhỏ li ti im lìm. Tôi kéo cao cổ áo trong cái rừng mình. Hành khách lên hết trên xe trốn mưa và đợi giờ khởi hành gần đến. Nước nhỏ giọt trên cửa kính rồi chảy thành dòng. Sương giăng lơ mờ trên ngọn đồi phía trước. Tất cả chìm trong vẻ mờ ảo yên tĩnh. Tuấn từ đầu vội vã nháy lên trong khi xe bắt đầu chạy. Ngơ ngác. Và kiếm tìm. Không còn một chỗ cho Tuấn. Tuấn đứng phía ngoài cửa cạnh ghế tôi ngồi. Tôi nhìn Tuấn đắm đắm trong áo len xám, dáng cao gầy. Tuấn bắt gặp cái nhìn đó và khẽ gật đầu. Tôi mỉm cười. Người lơ xe đem đến chiếc ghế đặt cạnh đó. Suốt còn đường đèo chúng tôi không nói gì với nhau.

Hết đèo Ngoạn Mục, Tuấn hỏi tôi chị về đâu. Tôi nói tên nơi tôi trở về. Tuấn nói nghe lạ ghê tôi chưa đến đó bao giờ. Tôi trả lời là nơi đó chẳng có gì làm cho những người lạ thích thú, cũng chẳng có gì để mang theo ra đi. Tuấn cười cười, làm sao biết được. Sang xe Tuấn xách giùm tôi mấy cái xách, giới thiệu tên mình, hỏi tên tôi và nói mong còn có dịp gặp lại chị. Tôi nói, tôi tưởng đến đây là hết, sao ông lại phải bắt tôi nhớ thêm một cái tên. Tuấn hỏi chị có nhiều tên để nhớ lắm sao? Tôi nói, nếu có thì một cũng đủ làm tôi nhức tim và đau đầu. Tôi dễ bị chóng mặt và đau tim lắm. Tuấn cười bằng nết trong khi nghe tôi nói.

Khoảng một tháng sau Tuấn đến nhà thăm tôi sau khi hỏi thăm một cô bé gần bên xe. Tuấn nói cô bé đó nói là học trò của chị rồi trở ngôi nhà lớn nằm sâu trong hẻm, tường quét vôi màu vàng, có giàn hoa tím trước ngõ. Tôi nói xứ này nhỏ như bàn tay người ta không thể giấu được ai bất cứ điều gì, tôi sống trong sự ngọt ngào đó. Tuấn đi liền trong ngày, nói là có chuyện về Saigon gấp. Từ Nha Trang vào ngang đây nghỉ đêm chị và liền xuống xe.

Thỉnh thoảng Tuấn viết thư hay những dịp thuận tiện ghé về thăm tôi. Chúng tôi nói cho nhau nghe một chút về mình. Tuấn đang theo mấy cái chứng chỉ Philosophie. Tuấn về Đà Lạt luôn để giúp bà mẹ già trông coi đồn điền cà phê. Tuấn mang chứng bệnh khó chữa

lạnh nếu không có chí. Và nhiều đam mê. Như những buổi tôi đứng dưới gốc thông nhìn lên cửa kính căn nhà cô bé có đôi mắt sâu đen qua khói thuốc. Yêu sự ngọt ngào của tình người cũng như chát cay của rượu và thuốc lá. Làm bạn với giá vẽ vào những buổi sáng mặt trời vừa lên. Tôi nói với Tuấn là tôi không hiểu gì về hội họa, tuy nhiên mong lần nào đó sẽ được xem những bức tranh Tuấn vẽ. Và thường nói, dù sao Tuấn phải nghỉ đèn chứng bệnh đang mang. Rượu và thuốc lá không làm tiêu tan cơn bệnh mà đốt tan niềm vui của người khác. Tuấn hỏi thăm việc dạy học, nơi tôi đang sống. Tuấn nói, ánh mắt đăm đăm nhìn của chị lần đầu đó vẫn làm Tuấn nhớ đèn, nghỉ đèn. Phan còn ở đó không. Tuấn mong có dịp gặp được anh ấy.

Tôi đã nói cho Tuấn biết rằng ngày ấy tôi đã làm Tuấn với Phan. Hai người có những nét giống nhau quá. Và tôi phỏng thể diện tả thế nào cho Tuấn hiểu được tình bạn giữa chúng tôi. Đôi khi chúng tôi như thật lạ nhau như những kẻ lạ ngược chiều trên một con đường, qua khỏi nhau là không còn ai nhớ đến. Có lúc chúng tôi tin lại hiểu nhau hơn những người có thể hiểu nhau. Một cách rất thân tình, chúng tôi còn có những lo lắng, săn sóc cho nhau. Như Tuấn, Phan cũng có lắm đam mê. Đời Phan là những ngõ ngách, hồn Phan là những trùng sâu. Dù thế nào thì những người yêu Phan hay Phan yêu đều không ai hoàn toàn ở hẳn trong chàng. Phan nói với tôi, nếu chúng ta là của nhau có thể chúng ta sẽ thất vọng. Có lần tôi hỏi Phan, tại sao bên cạnh anh hay xuất hiện những khuôn mặt bé con. Phan cười cười nói câu hỏi của Phi thật «nát óc» làm sao trả lời cho nổi. Dĩ nhiên đó không là câu trả lời của Phan. Tôi nói, đôi khi những cô bé đó làm cho Phi khó chịu thật nhưng Phi cũng dễ dãi thân ái với họ. Vì dù thế nào thì những cô bé đó cũng giống Phi ở vài điểm và cùng có một hệ lụy như Phi. Tôi cho Tuấn biết Phan không còn ở đây nữa nhưng thỉnh thoảng chúng tôi có gặp nhau.

Tuấn hỏi nơi chị ở ngoài nắng gió cát bụi và dư luận ồn ào như sóng biển còn có gì để chị sống hết những ngày đã qua. Tôi nói có chứ, có chứ. Tuy nắng có làm da tôi hơi sạm. Cát bụi có làm mắt tôi ướt ướt. Song ở đây tôi có chút tình thân—rất quý và hiếm—của vài em học sinh, của vài người bạn mà Phan đã là một. Mùa hè ở đây còn

có những trái mận mọng đỏ ngọt ngào—như tình yêu còn có những hàng phượng đỏ làm nóng nổi nhớ cho những chia xa vào hạ. Và có thể bằng chứng ấy tôi sẽ ở mãi nơi này và bỏ đi ý định lập gia đình. Tuấn nói, không được không được đó là một dự định lắm lần, chị mềm yếu như cây cỏ, chị cần có người hiểu và vỗ về. Chị cần có một bóng mát.

Tuấn không biết trái tim tôi đúc bằng thép. Và giữa cơn nắng cháy, hơi lạnh có thể thoát ra từ «nó».

Tuấn đưa tôi đi thăm vườn cà phê. Những hạt cà phê hình bầu dục màu nâu đỏ láng bóng đang được hái vào buổi sáng. Tuấn vào nhà từ lúc nào trong khi tôi mãi mê đi theo những người thợ hái cà phê. Phía xa, căn nhà nhỏ xinh xinh có cửa kính rèm đỏ thắm. Sương còn ướt trên đầu ngọn cây lạnh lạnh. Quen sống ở miền biển tôi ít chịu được khí hậu nơi này. Những lần đưa tôi đi xem phong cảnh, Tuấn hay hỏi chị lạnh không? Chị kéo cao cổ áo một tí. Chị chịu khó thoa tí son môi. Tôi nói ở đây ăn mặc lỉnh kỉnh quá, tôi có cảm tưởng như júc nào cũng được dầu kín. Tuy nhiên cái vẻ ướt át dễ làm người ta mềm lòng, nếu được ở đây có lẽ tôi sống dễ dàng hơn.

— Miêu miêu. Miêu miêu.

Tiếng Tuấn vọng lại từ bên trong khung cửa căn nhà phía xa làm tôi nghĩ đến Phan. Như niềm yêu ái riêng tây tuyệt diệu chúng tôi gọi nhau bằng những tên riêng đặt cho nhau. Những lần nhìn thấy tôi co ro dưới mưa đèn trường hay rét run trong những buổi sáng mùa đông. Phan nói, so với đôi mắt mở lớn trông Phi nhỏ như con mèo con và gọi tôi bằng cái tên ấy. Tôi cũng gọi Phan bằng một tên riêng khác. Sơn Dương. Con nai lạc loài của tôi. Chàng có đôi mắt mở lớn và mái tóc dài rất... rừng. Có lần vui miệng tôi đã cho Tuấn nghe điều đó. Á, à anh chàng đầu phải là Phan mà dám gọi tôi như vậy. Tôi quay lưng về phía Tuấn, bước đi.

— Miêu Miêu giận à?

— ...

— Sao Miêu Miêu thích làm người lớn thế?

Nhìn xem nào, có phải Miêu Miêu thấp thua Tuấn một cái đầu không?

— Tuân cao hơn nhưng Tuân đầu đã lớn hơn.

Tuân trạc tuổi tôi hay kém hơn một tuổi chỉ đó nhưng Tuân có những câu nói, những cử chỉ thật là người lớn... hơn tôi.

— Miêu Miêu vào nhà Tuân cho xem cái này.

Căn nhà nhỏ xinh xắn nằm đầu trên con dốc. Phía trong lớp cửa gỗ là một lần cửa kính. Cái kính dài dọc theo tường đựng đủ loại sách. Một bình hoa trên bàn viết đặt ngay cửa sổ có rèm đỏ. Góc bên trái bức họa chân dung cô bé có đôi mắt to đen. Trên giá vẽ một bức họa vẽ dở dang. Tất cả mang một vẻ ấm cúng hơn thời tiết bên ngoài. Tuân cho tôi xem những bức tranh vẽ từ trước. Tôi lật vẽ món này, tuy nhiên tôi thấy vui mắt vì màu sắc của nó. Tuân dùng màu xanh nhiều hơn. Màu xanh da trời của tà áo trong nắng sớm. Màu xanh non của những chiếc lá vừa được thay. Màu xanh thắm của một cánh chim lạc loài trong hoàng hôn.

— Tuân dùng toàn màu xanh ?

— Miêu Miêu không thích ?

— Dễ thương.

Tôi nhìn bức tranh và cô gái hỏi :

— Cô bé bây giờ ở đâu ?

— Miêu Miêu muốn hỏi...

— Nói Tuân.

— Tuân ngóng cô trông chỉ thấy một bóng mờ.

— Vì Tuân ?

— Cô bé ấy nói Tuân hay rắc rối. Nhiều khi không hiểu được Tuân và thấy khổ sở. Nhưng cô bé không biết rằng chính cô bé tự làm khổ mình. Tuân nói với cô bé ấy là hạnh phúc không có thật, đi tìm chỉ gặp nước mắt, niềm đau. Hãy sống bình thường sẽ thấy sung sướng. Miêu-Miêu có nghĩ như vậy không ?

Nhớ có lần Phan cũng nói với tôi những lời tương tự như vậy khi tôi nói với Phan rằng tôi muốn tự tử.

— Miêu Miêu ! Miêu Miêu có biết...

Tuân ngừng nói để đốt điều thuốc. Ánh lửa đầu điều thuốc trên môi Tuân loé sáng. Khói thuốc tỏa ra làm mắt tôi cay cay.

Tôi nhớ những điều thuốc của Phan được đốt lên cũng đã làm tôi cay mắt.

TRỊNH NGUYỄN

NGUYỄN TÂN SĨ còn bóng mây che

T. gầy dẫu bên tường vui hạnh phúc
chút lá xanh đã mọc tự bao giờ
anh nghe cõi đời vui hơn thuở trước
một thuở, ô hay quá đại khờ
em đến đây như ngàn năm gió dấy
anh muốn yên mà trời đất chẳng ngừng
thời thì góp với lời ca chìm lạ
ngày mai có vui xin cứ không cùng
anh cứ tưởng trăm năm trời vô phước
tay buông xuôi theo nước chảy xa nguồn
hôm nay còn đây, một chùm mây ngược
che thân buồn hui hắt bóng vô biên
T. gầy dẫu một mai tình có khổ
anh vì em mang hết bụi ưu phiền
anh sẽ gọi tên em từng tiếng thở
dù trong tim tiếng thở có thật dài
em dẫu môi ngon và mắt biếc
lành rất xanh như hạnh phúc đến gần
tay anh đã thôi khua trời có độc
vì có em hoa trái nở nồng nàn

NGUYỄN TÂN SĨ

KIỀU GIANG

như
chim bồ
đường
bay

Buổi chiều trôi thật chậm, u trầm với những lớp sương mỏng. Ngàn cây bao quanh chủng viện như mờ đi vì khí lạnh. Ở một băng đá khuất sau hàng thông, một góc khuất lấp nhắt của chủng viện, chàng ngồi đọc sách. Mái tóc chàng rũ xuống che một phần trán, hai tay khoanh trước ngực và đôi mắt nhìn xuống trang sách, nghiêm trang. Cái dáng : gối lưng lể nhỏ nhoi đó đã có người bảo trông xa cách và tội nghiệp làm sao. Nhưng chàng không bận tâm, đúng ra, chàng kiêu hãnh vì dáng ngồi ấy. Như ngày xưa lúc mới quen nhau, Khánh cũng đã nói điều đó và bảo rằng nàng sợ. Chàng hỏi lại :

— Khánh sợ gì chứ ?

— Không biết vì sao, tự nhiên em cứ nghĩ là chẳng thể nằm giữ được đời anh.

Ồi Khánh, câu nói tiên đoán cho một sự tan vỡ xót xa. Bỗng dưng con đường tách làm hai, cha mẹ Khánh loại bỏ chàng như người ta chọn lựa một món hàng. Bây giờ khi đã xa nhau, một lần xa cho một đời, chàng trở lại chủng viện làm việc trong nỗi âm thầm. Buổi sáng một mình ngồi gõ máy chữ trong căn phòng nhìn ra rừng thông, tiếng lóc cóc dội lại giữa bốn bức tường đôi khi khiến tay chàng run run. Một nỗi quạnh hiu vô cớ ủa đèn. Chàng còn là một giáo sư. Những lời nói thò ra, chương trình Việt Văn lớp mười một hứng khởi. Lúc đó

chàng là một ông thầy trẻ vui tính, cởi mở. Đúng như lời Khánh nói, ngoài Khánh mà đã bắt hạnh mặt nhau, chàng nghĩ, chàng không còn là của riêng ai nữa. Đời sống vươn cao khỏi mọi buộc ràng. Thỉnh thoảng ngồi lặng trong căn phòng nhỏ dành riêng cho chàng, ngừng tay viết nhìn quanh chỉ thấy toàn một màu xanh lạnh lẽo và cảm nhận cái yên tĩnh trùng điệp vây bủa, chàng bỗng ngạc nhiên tự hỏi, ta có thể sống như thế này ư ?

Chàng nhớ đèn thành phố đã xa. Ở đó chàng như một con thoi hoạt động ngừng. Sinh hoạt báo chí, hiệu đoàn. Những buổi họp mặt vui đùa cùng bè bạn, biết bao khuôn mặt thân quen. Đám học trò vô tư và hiền hậu. Chàng lặn xả vào công việc với nỗi thích thú không chừng. Hạnh phúc quá, ngày xưa.

Chàng gấp sách lại, ngẩng đầu lên nhìn xa xa. Hôm nay chàng muốn ngồi một mình nên bỏ cuộc hội họp nói chuyện gẫu với mấy người bạn dưới phố. Quanh chàng im lặng đến nỗi chàng nghe được tiếng chim riu rít của lũ chim sẻ trên tháp chuông nguyện đường. Chàng chợt nghĩ mình như một cánh chim hư hao, lui về che kín mặt ngủ vùi cầu mong ngày nào sẽ quên bằng quá khứ, như vết thương đã được chữa lành. Đôi khi chàng so sánh những người đã đem mọi trở ngại ra tách rời chàng và Khánh là những tên phù thủy ác độc, từ điều này, chàng mong đợi những vị tiên. Chàng có trẻ con quá chăng ?

Hàng thông bị gió mạnh xào xạc trên cao. Chàng thở dài, ánh nắng xè chiếu soi ngang làm gầy thêm khuôn mặt xương xương với đôi mắt to đen khắc khổ. Ngày mai lẽ chàng nghỉ làm việc, có lẽ chàng sẽ xuống phố mua một cái gì đó cho Hà, gửi cùng những cánh hoa lạ mà chàng đã ép theo ý thích của cô bé. Hà là em gái của Quang, bạn chàng, mà chàng mặc nhiên coi như em mình. Dễ thương như một cành hoàng lan, Hà có đôi mắt to, màu nâu hạt dẻ. Chàng thân với cô bé ấy và có lúc tự hỏi, tình thân này có gì không ổn ?

Chàng đi dọc theo con đường trải sỏi với ý định xuống thư viện đổi cuốn sách. Những bước chân dẫm trên sỏi trắng nghe lạo xạo làm chàng khó chịu. Chàng bỏ con đường bước vào đám cỏ dại rồi chăm một điều thuốc, hút. Khói thò ra âm ngát đôi môi.

Thư viện chiều nay vắng vẻ vì không phải là giờ đọc sách. Bác thư ký già đang ghi chép cái gì đó, thầy chàng ông reo khẽ :

— A thấy Dư, thấy vào xem sách ạ ?

— Thừa vâng, giờ này mà bác chưa về ư ?

— Cũng sắp đây ạ. À, thầy có cái thư, bên văn phòng vừa gửi sang.

Chàng ngạc nhiên tiếp lấy cái thư từ tay ông thư ký. Người gửi có nét chữ mềm quen thuộc là Hà. Chàng nói cảm ơn bác rồi bước ra, bỏ luôn ý định tìm một cuốn sách khác. Ở phố núi này, chàng thường xuyên nhận được thư của gia đình, bè bạn, như một cách bày tỏ sự ái ngại đối với người bỏ đi. Nhưng chàng như muốn tròn bỏ tất cả, cộng thêm cái tính lười, những lá thư mang con dấu Sài Gòn tới được chàng đọc qua một lượt rồi quên lãng. Người ta cũng chán và thư từ thưa dần. Tuy vậy, với Hà chàng không thể bỏ quên cô bé vì Hà có một lỗi nhắc nhở rất tội nghiệp. Anh ạ, Hà viết, em hay tủi thân lắm cơ. Nhiều đêm thức giấc, em bỗng nhớ đến những người mình thích nhớ, và thậm chí dang cay răng, có ai chăm viết thư cho mình đâu.

— Bây giờ sao anh gầy và xanh quá, anh Dư !

Hai người im lặng một lát. Hà chợt ứa nước mắt, tay định đưa ra nắm lấy tay chàng nhưng rồi không dám, đưa xuống bãi cỏ ngắt một cành hoa dại.

Chàng biết là Hà yêu chàng, yêu với tất cả sự thơ ngây mới đến. Cô bé thành thật và dễ tin kinh khủng. Khi nghe tin chàng rời Sài Gòn trở lại chủng viện làm việc, Hà đã rụt rè hỏi chàng :

— Anh Quang bảo lần này anh đi tu trên Đà Lạt. Thật không anh,

Chàng làm bộ :

— Thật đây, anh tu cho rồi. Đời chẳng có gì vui, Hà thầy không ?

Cô bé im lặng, cắn chặt môi chực khóc. Chàng bật cười lớn. Em thôi ời, đâu anh toàn là sạn rồi làm sao mà tu được nữa. Hà chợt hiểu chàng trêu, mặt mũi đỏ hồng.

Tháng trước Hà theo Quang lên chơi, thăm chàng. Ngày cuối đông trời lạnh, cô bé khoác manteau nhảy như sáo theo chàng lên đồi,

lãng quăng nghịch ngợm. Nhưng khi hai người ngồi xuống một góc thông, trông Hà dịu dàng như một chiếc lá, đôi mắt hạt dẻ sáng long anh. Cô bé quỳ gối, hai tay chắp trên đùi trông ngoan thật ngoan mà nhìn chàng, kêu lên :

— Em biết cái gì đã làm anh buồn rồi, bạn em kể em nghe chuyện đó. Nhưng mọi người cần đến anh, nhất là...

Hà bỏ dở câu nói, đưa mắt nhìn xa xa. Cành hoa cô bé đang xoay tròn trong tay, bỗng bị ném đi cùng với cái lắc đầu :

— Có lẽ em chỉ giúp anh quên được gì.

Chàng thì như con chim bị tên một lần đâm ra sợ cây cung. Nhưng dần dần chàng cũng nhận thấy chẳng phải Tình Yêu là bi thảm. Hà lớn rồi đây, cô bé khoe với chàng là đã mười tám tuổi. Chao ời, mười tám tuổi, anh cứ tưởng Hà mới mười hai chứ. Chàng đã trêu cô bé như vậy.

Bồn năm rồi, chàng và Khánh xa nhau. Đôi khi chàng ngỡ mọi việc như mới hôm qua, nhưng thật nhiều lúc chàng bàng hoàng vì không thể hình dung ra Khánh được nữa. Và chàng bắt đầu tin vào sự tàn phá của thời gian. Khi thấy chàng cứ lùi thui một mình trong mây năm như vậy, Kim, một bạn chàng đã đùa hỏi : tìm gỗ hay tìm sắt đây ? Có ai ngờ được việc mai sau, bạn ời.

Cái thư của Hà chỉ có một trang, chẳng quan hệ gì nhưng sao vẫn làm chàng cảm động. Cô bé báo đang trong tuần lễ thi tam cá nguyệt, học bài «gấu chét» và mong mấy cánh hoa ép như chàng đã hứa. Cuối thư kèm một lời thăm hỏi : anh có mập thêm chút nào chưa ?

Chàng gấp thư nhét vào túi áo. Bỗng tối đang đồ xuống khu vườn. Ở đây có một loại cây đi ngủ sớm, cành lá rũ rượi. Phấn vãn với những ý tưởng trong đầu nên chàng vẫn lặng lẽ ngồi như dính luôn trên ghế đá, quên sương lạnh đang xuống. Chàng hút thuốc vì thèm hơi ấm của một chút khói.

Có bóng áo đen từ trong nhà Nguyễn đi ra. Chàng nhận được đó là cha viện trưởng, vị cha già đáng kính. Người định rẽ sang tay phải nhưng rồi như thầy tàu lửa đỏ, người đi thẳng đến nơi chàng ngồi.

— Dư đây à ?

(Xem tiếp trang 80)

một nơi nào đó

TUYÊN AN

Cát thân yêu ơi, Phi đã về với cát mình còn nợ nần nhau nên mình chưa lìa nhau được. Buổi sáng đắm mình trong nước mát. Vắng kim ô đỏ ôi. Làm Phi nhớ mười ngón tay in trên gió thoảng. Khoảng cách còn xa với vơi. Trờ lại nơi này. Phi tự hứa sẽ không rong chơi nữa. Phi gom góp tất cả những hình ảnh đẹp để nhốt vào ngăn tim kỷ niệm của Phi.

Từ lâu rồi, Phi như phiêu lãng trong mây và bẽnh bồng trong gió. Phi không nhớ một điều gì. Phi không nhận biết được niềm vui hay phiền muộn. Phi thường hay lang thang trên bờ biển Long Hương. Nhìn những bọt trắng lao đao mà nghe mặn cả cõi đời. Bờ biển có nhiều đá, nhiều rong, nhiều mơ và nhiều chim biển tìm ăn trên cát. Hình như ở đâu đó Phi có nghe tiếng nổ mơ hồ của trái mơ biển. Mà có một người nói với Phi rằng : Đó là trái của thơ. Nếu ai bóp vỡ trái mơ là bắt đầu làm người lớn. Phi nghe cay cay ở mắt mà không phải Phi khóc hay Phi buồn đâu. Vì Phi không có trái mơ để bóp vỡ. Và Phi không có quyền gây tiếng động làm đau lòng biển. Phi phải bất động và lặng lẽ tiến dần về phía mặt trời mọc, để hình ảnh của ba yêu dấu rạng rỡ trên trán Phi để nụ cười đậm đà của mẹ còn đậu hoai trên nhánh tóc.

Ngày ra đi mẹ cứ vuốt tóc dặn dò Phi đừng đi chơi một mình.

Ở Long hương tuy hiền thật đấy, nhưng coi chừng người Chàm con nợ. Họ có nhiều bùa phép làm mê hoặc người ta đó. Nghe chưa mi. Phi trả lời mẹ. Con mô sợ mẹ ơi, người Chàm hiền lắm, mẹ không thấy sao.

Ta đi hỏi thầy giáo Hoa-Đình-Ngự-Hương chomi nghe. Ỉ ỉ mẹ nói rằng động trời rủa mẹ, mét mẹ ngoại cho xem. Mẹ nghiêm mặt với Phi : «mi nói chi ? mét mẹ ngoại cho ngoại rụng thêm vài cái răng nữa hi ? Con gái bây lớn chừ, mà bảo ưng nơi nào mẹ gả nơi đó. Cho mẹ ngoại vui tí tuổi già Đám mô mi cũng chê, răng mi gàn rủa».

Rối rồi mẹ lại sắp mở cái máy phát thanh lấu nước của ba nữa rồi. Phi cúi xuống bề con Ly Ly lên rồi nhìn mẹ không nói chi. Rửa mà mẹ đã hiểu rồi nì. Mẹ lại mắng : «Con ranh, mi với Ly Ly khác nhau chừ». Phi cãi lại «Không mô mẹ, Phi với Ly Ly giống nhau, cùng uống sữa nì, cùng đi chơi nì và cùng ngủ một tấm phản với mẹ nữa nì. Mẹ quê chưa ? Hi hi.

Đó là cách duy nhất làm siêu lòng mẹ nhất. Phi biết mẹ lo cho Phi nhiều ơi là nhiều. Nhưng xa Phi là mẹ mất cả cuộc đời. Phi cười. Mẹ cười. Phi khóc mẹ khóc.

Năm ngoái Phi đau năm sáu tháng trời mẹ đi hết chùa này miếu kia rước từ ông thầy pháp, thầy cúng trên Dinh Điện gộp đá về gọi cho Phi. Đêm đêm mẹ ôm Phi mà lần nào Phi cũng nghe mẹ thàng thốt gọi «Phi Phi lạnh không con, lạnh không con» trong lúc mẹ ngủ quên. Khoảng thời gian đó Phi không sao ngủ được. Bên tai Phi lúc nào cũng mơ hồ có tiếng đàn tiếng sáo rồi tiếng hát. Có lúc như ngay trước nhà Phi Phi định lên mẹ ra xem có phải mấy cậu Trần cậu Mân của Ngự đi phéo về hát chăng.

Nhưng Phi chưa thực hiện được vì Phi không bao giờ dám bước ngang mình mẹ. Nên tiếng đàn trầm buồn và tiếng sáo rộn rộn cuốn theo gió bay sang bên kia con sông Văn Mỹ. Có lúc Phi còn nhận rõ giọng ngâm thơ trầm ấm của Hồ Trúc Nhân. Mà đã một lần Phi được nghe chú Nhân ngâm trong dịp tiểu Nguyễn Bắc Sơn đi lính. Phải chi hồi đó Phi nói được hay Phi viết được thì Phi đã hỏi anh Phước vì sao có trường hợp đó.

(xem tiếp trang 80)

HẠ VÀNG • MAI THANH

Nguyên biết không, dạo này trời hay mưa dễ sợ. Mưa hắt hiu, buồn bã. Mưa quần quít, thương yêu. Chiều nay, khi em vừa tan học, trời mưa bay lất phất. Em đứng co ro trong chiếc áo che mưa rộng thùng thình trước cổng trường. Nhớ bạn đùa, chờ «người ta» hờ Quyên? Em cười, đâu có ta chờ bồ mà mi. Thật không? Đáng nghi quá... Hôm qua ta, thấy hai người dung dăng dưới phố... Xạo nhá, hôm qua người ta đến nhà Phương Đông mà. Úi giời, tưởng tưởng đến nhà ai chứ nhà Phương Đông rồi ghé thăm chàng này hời. Em đến thăm anh một chiều mưa, tha hồ mơ mộng Quyên nhỉ? Em cúi mặt, thẹn thứa... Bạn nhỏ ơi, sao mà đùa kỹ thế. Hẹn hò chi... Em còn bé quá mà. Phải không Nguyên? Em còn bé lắm, biết chi để mà hẹn với hò. Nhớ bạn cười rồi rồ xe, chạy. Em thọc hai tay vào túi áo mưa.

Con đường trước cổng trường tối nay buồn hiu hắt. Buồn như nỗi đau trùng trùng trường đã đứt trong em, bây giờ ủa về đây trong tim nhỏ, ngun ngút trong mắt sâu. Em buồn quá Nguyên ạ. Buồn và nhớ. Tỳ như một lần nào Nguyên bảo với em: «Chiều hôm qua lang thang trên đường phố nhớ buồn và thấy...» Thôi đi ông bạn ơi, bạn có buồn có nhớ thật...nhưng chả phải em đâu. Ồi, Nguyên ạ. Giá Nguyên

có nhớ một người nào khác thì chắc em sẽ chả cười đùa được đâu. Đau đớn biết đường nào Nguyên nhỉ?

Nguyên ạ, em chờ đến gần giờ tan học lớp sau bồ mới đến. Xe bồ hư anh ạ. Thề mà có người lại sợ đèn sắp khóc đây nhỉ? Eo ơi, em chả khóc đâu Nguyên ơi. Em chỉ hơi run tí thôi, tưởng bồ quên con gái chứ bộ. Xe đi ngang qua những con đường vắng lặng. Thành phố buổi tối trời mưa buồn quá Nguyên nhỉ? Những hàng cây sũng nước nghiêng ngả trong bóng đêm. Những loài chim đêm về ngủ muộn trên cột đèn cao. Ồi, phố buồn. Lòng em cũng buồn tái tê như phố. Nguyên ơi. Buồn ơi.

Em đã nhủ lòng trăm vạn lần, đừng bao giờ nhớ Nguyên để rồi buồn. Nhưng rồi em vẫn nhớ, vẫn thương. Nhớ Nguyên đầy lòng, đầy mắt. Thương Nguyên đầy những ngăn tim nhỏ. Nguyên có biết thế không, hờ Nguyên. Hôm nọ, ngày đầu niên học, gặp nhau bạn bè hỏi em: Người sinh viên quốc ngoại có về không hờ Nguyên? Ồ, ai vậy nhỉ? Ai mà Quyên không biết. Tội bạn cười toe toét. Không biết hay là không quen. Ồi chao, tội bạn em khó thương vậy đó, chuyên môn lái xe cam nhông vào đời tư kẻ khác, dễ ghét quá phải không Nguyên. Ấy vậy mà lớp em nổi tiếng khắp trường vì con gái 11A dễ thương, mâu thuẫn quá chừng.

Chiều qua, em đến nhà Đông chơi. Hai đứa nói chuyện về một mùa sắp trở về trong thành phố. Mùa của rong chơi và lìa xa. Lúc em ra về đèn đường đã lên và mưa bụi phất phơ. Đông cười bảo em. «Quên nói mi chuyện này. Nguyên đã thi đậu rồi. hân nhân mi viết thư đó.» Em cần nhẹ môi. Thôi Đông ơi để cho ta học chứ. Còn mỗi năm nay để có thể rong chơi, mơ mộng. Sang năm thi rồi, chúí đầu mà học thì giờ đâu để mộng với mơ. Đông cười, ta chả xúi mi bận bịu đâu. Nhưng cũng tội Nguyên một chút chứ Quyên. Em cúi mặt, ngậm ngùi. Đông ơi, làm sao Đông hiểu. Em thương Nguyên biết chừng nào. Làm sao Đông biết, em thương Nguyên nên phải xa Nguyên. Hờ Đông?

Cô bạn nhỏ thân yêu của em, có những chuyện mà ta không thể kể lể cho nhau nghe. Chỉ một mình ta ôm trọn nỗi buồn, nỗi vui. Hiểu thế không bạn thân. Hiểu thế không hờ Nguyên.

Nguyên thân mến của em.

Bây giờ là buổi tối. Buổi tối mùa hạ. Em lười biếng nằm nghe nhạc. «Em ra đi mùa thu. Mùa thu không trở lại...» Bài hát làm em nhớ Nguyên quá đỗi. Ta xa nhau từ bao giờ hở Nguyên? Một mùa thu lá úa, hay mùa xuân nồng phẫn hương. A, em nhớ rồi cơ Nguyên. Ta quen nhau vào những ngày cuối đông rét mướt và xa nhau từ một mùa hạ mù khơi trong ký ức. Và, bây giờ, Nguyên yêu mến, trong ngôi trường nhỏ của Nguyên, của em mùa hạ đang phả gió nhớ nhung. Nguyên thấy chẳng những chùm hoa đỏ rực ở sân trường. Nguyên thấy không, nổi sáu nghìn nghẹn trong tim em. Mùa hạ này là hạnh phúc của em. Niên học sau, niên học cuối, em sẽ như Nguyên thật sự rời bỏ tất cả để ra đi. Trước mặt là những con đường thênh thang trải rộng. Sau lưng là những kỷ niệm quặn quít, thương yêu của một thời làm học trò mắt sáng môi hồng. Ôi, em buồn quá Nguyên ơi. Buồn chết người. Còn Nguyên, Nguyên có buồn không trong mùa hạ cuối của Nguyên?

MAI THANH

NGƯỜI Ở ĐÀ LẠT
NGƯỜI TỪ MỌI MIỀN ĐẤT NƯỚC VỀ ĐÀ LẠT
LÊN ĐÀ LẠT. TẤT CẢ HÃY NHỚ ĐỀN

HARVEST PHOTO NGƯỜI ANH

9 THÀNH THÁI ĐÀ LẠT

■ MỘT ĐỊA CHỈ TIN CẬY CỦA DÂN CHƠI ẢNH
TÀI TỬ VÀ CHUYÊN NGHIỆP

■ NƠI LÀM VỪA LÒNG BẤT CỨ AI KHÓ TÍNH
NHẤT VỀ NGHỆ THUẬT NHIỆP ẢNH

NGƯỜI ẢNH KIOSQUE 9 THÀNH THÁI ĐÀ LẠT

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

thiên
đường
khép
kín

Cô May ạ, thầy chưa, rồi em cũng phải trở về. Trở về khu vườn lá chết ngập cả khoảng sân khiến bước chân dẫm lên nghe xương lá gãy rào rạo. Trở về căn phòng có cửa sổ quay ra những luống cúc vàng ươm trong nắng. Mà ở đó, mười mấy năm rồi đã góp nhặt giữ em biết bao kỷ niệm. Kỷ niệm thì luôn ở trong tim dù đôi khi em cố bứt rời cho đỡ đi một phần nhung nhớ.

Những sớm sương mù còn phủ vòm trời, giăng lụa trắng trên những ngọn cây em đã thức dậy, có thể đó là một thói quen vì sau đó em sẽ mở cửa, chân trần đạp trên cỏ ướt mướt sương đêm, băng qua một con đường đất đỏ ngoằn ngoèo đầy hoa dại dẫn đến lưng sa mù. Ở đó, có Cô May cho em được tự do bày giải lòng mình — những ẩn ức cứ dồn chất trong tim làm em nhiều khi muốn chết. Có phải không Cô May, khi chết là thoát hết được ưu tư, phiền muộn hàng ngày mà đời sống cứ thích quàng vào cổ.

Và cứ thế, mười mấy năm dài lẳng lặng đi qua. Những Xuân

Hạ Thu Đông lướt thướt kéo nhau về cho mắt em thêm đen, cho môi em thêm đỏ, cho má em thêm hồng và cho luôn những đêm dài úp mặt vào gối khóc vô duyên. Tuổi thơ của em khép kín như một giếng sông nhỏ bị lãng quên, lặng lẽ như một thân cây dại sống nhờ bởi dưỡng liệu phê thừa của một đời sông khác. Tuổi thơ của em không thơm mùi hoa, không ngậy hơi đất của một ruộng vườn xanh, không nồng ngát của một bể hương đèn ngàn đời sau còn tưởng nhớ. Mà héo hon như lá úa. Mà lạnh lẽo như mưa dầm.

Cũng như Cô May đã nghe một lần em kể lại. Tội bạn những đứa mà đầu óc còn thơm nguyên mùi phấn với mắt luôn biếc, môi luôn hồng và miệng hé ra là réo rắt lời ca vút lên trời là rộn rã âm cười của những sớm Xuân Hạ nóng nản, những chiều Đông Thu suốt muốt. Non đồi má, óng cọng tóc, tình con mắt. Đó là tuổi của Hạnh với tóc bỏ đuôi gà, nháy chân sáo thơ trên những đường đôi rợp màu hoa dại. Là tuổi của Tinh Diệu với nụ cười má lúm ngoan hiền. Là tuổi của Huân với đầu cạo láng, mắt mở to nhìn các trò chơi dễ ghét của bọn con gái hay nhè để rồi phá đám khi chúng không chịu hòa vào những cái đá, cái dầm mạnh bạo do mình đề nghị. Tội nó thường gọi em là Góc Tòi Cô Đơn. Ừ, Góc-Tòi-Cô-Đơn. Cái tên nghe vậy mà cũng thi vị chán, chả vì em vẫn như một khúc gỗ trong mọi trò chơi dù bọn chúng đã hết sức làm trò để em cười một nụ. Em biết em thương bạn đầy lòng. Em biết bạn cũng thương em đầy lòng, như thế mà sao nét vui tươi thật với môi cười lẫn với mắt cười của bạn có bao giờ chịu đậu trên mắt môi em. Chẳng phải em cố thu mình trong lớp vỏ Cô Đơn hay tự tạo cho mình một sắc thái biệt riêng mà chỉ vì đời sống đôi với em là một khó khăn, buồn thảm. Những nhớ bạn dần dà xa lánh em, đến cả Bội Ngọc (đưa bạn thân từ khi còn cắt tóc con trai, còn mũi chày thông) một hôm cũng nói : «Thật tao cũng chẳng hiểu được mày nữa Thiên Duyên ơi !», Lời nói đó cho mãi đến bây giờ em vẫn còn nhớ kỹ để rồi khi nghĩ lại khóc thầm cho đó mắt mọng mi.

Rốt cuộc thì em chỉ còn có mẹ và Cô May. Mẹ lạnh lùng, nghiêm khắc khiến em nhiều khi tưởng mình chẳng phải là con ruột. Cô May thì chỉ biết bám vào tay áo, ông quần em mỗi sáng ghé thăm. Nhưng

mà, Cô May à, Em sẽ khó biết bao nếu hôm nào bị vuốt khỏi tay một trong hai điều ấy. Có biết không hở. Tâm hồn em tâm đầy lời nói đau yêu của mẹ — kể cả khi giận ghét — và ướp ngọt hương vị nồng nàn của Cô May.

Có phải em đúng là kẻ Cô Đơn không Cô May. Sao trong những tiệc vui, những bữa họp mặt đông đủ bạn bè và ồn ào tiếng nói cười em vẫn đứng, vẫn ngồi lẻ loi một góc. Ôi cái mặc cảm muốn đời Bất Hạnh cứ lẻo đẻo theo em, mà nào em có muốn khư ôm nó suốt đời đâu. Giới ạ ! Vì em khó lắm lắm hay vì khuôn mặt em vô duyên quá thế. Chả lẽ những lời chị Tịnh Tâm, Bội Ngọc ngợi khen chỉ là những câu lấy lòng : «Thiên Duyên có biết là mình xinh đẹp lắm không ? Sau này ai mà được cô thương chắc đã tu ba kiếp» Hay những bà bạn lại chơi với mẹ thường xầm xì : «Chị sanh được mấy cô con gái. Cô nào cũng ngoan, cũng dễ thương hơn hẳn con người khác». Thế vì đâu mà em chẳng có bạn, có bè.

Chắc Cô May biết mẹ. Đã có một lần mẹ đi ra thung lũng gọi em về đây. Mẹ đẹp ghê Cô May nhỉ, nhưng sao trong mẹ là cả một khối tình cảm lạnh lùng. Em không có vẻ gì cứng cỏi như mẹ. Em biết chắc điều ấy những khi chỉ có hai mẹ con trong phòng, mẹ thường ôm em vào lòng và nói bằng một giọng âm ứn : «Sao con lại không giống mẹ nhỉ ?» Em như mặt hồ trong gợn những sóng mềm êm thu áo và lá hơi nâng làm tan trái tim mẹ lạnh cứng giá băng. Chả bao giờ mẹ nói với em một lời âu yếm. Mẹ cứ bắt em phải sống với sách vở mở ra, với những cuốn sách in hình, với những hộp bút màu mẹ mua về bắt em tập vẽ. Dưới mắt mẹ em vẫn ngàn đời là con nhỏ tóc chấm mang tai cần bàn tay người nâng dắt. Dưới mắt mẹ em mãi hoài là con bé mới hôm thu nào còn nắm tay mẹ khóc đòi về trước lớp. Cái ý muốn níu lại quyền tạo hóa để giữ em đứng hoài trong vòng tay của mẹ dưới dạng đứa trẻ thơ này làm em khổ sở mãi suốt một thời vừa lớn. Nhưng khi em hỏi anh Vũ, anh chỉ lắc đầu cười nhạt, vỗ vỗ vào lưng em với một lời duy nhất : «Bé con đừng thắc mắc chuyện người lớn, nghe nhỏ».

Ở nhà chỉ có anh Vũ là hiểu em nhiều nhất. Người con trai với mắt sắc như dao đứng trên một cánh mũi thẳng đầy tham vọng và kéo

xuống một miệng nhếch ngang tàng là cái bóng lớn áp úp em suốt một thời tuổi nhỏ. Anh chiếu chuộng em từng tí, săn sóc em từng ly. Nhất nhất cử động em đều được anh phê bình nhìn ngẫm. Anh đưa em đi học. Anh đón em tan trường. Cả những hôm trời mưa dù to tới mấy anh cũng cõ lại chờ. Trong lớp nhiều đứa không biết đã dám kháo nhau: «Bố của Thiên Duyên đó hả?» Lạ ghê đi khi em kể lại cho anh Vũ nghe. Anh ấy chỉ cười bẹo khế tai em: «Bạn của cô xí xọn quá. Bố lúa chứ gì».

Bây giờ anh Vũ đã ra ở riêng. Tháng trước anh về thăm mẹ. Quà cho em là một bình cắm hoa thật đẹp. Anh vẫn cười nói như xưa nhưng Cỏ May ơi! em thấy mình cách xa anh với vợ. Và em đã khóc suốt đêm cho buổi sáng đưa anh ra phi trường. Em biết từ hôm ấy mình đã mất đi cái cái bóng mát âm ỉm che chở một thời. Em biết cái ngăn tim anh dành cho em thì vẫn y chôn cũ nhưng Cỏ May ơi, lượng máu thương yên thuở trước phải bị xẻ đôi rồi. Điều này em cảm nhận được những khi ngồi trên giường của anh, mắt nhìn tới những hình chụp anh dán đầy tường hay bàn tay chạm lên lần áo cũ để tìm non chưa xót nghĩ thấm. Đến một tuổi nào đó, người ta sẽ không còn lệ thuộc hoàn toàn vào những tình thân. Và khi ấy bắt buộc ta phải lựa chọn, để tách rời môi dây cũ và sửa mình đi hết con đường đã định.

Và trong nỗi buồn ngất ấy, niềm cô đơn cùng cực ấy em gặp người. Với đôi mắt mộng mơ ánh những tia tự quyết định trên một khuôn mặt khắc khổ với những lọn tóc dài xụp che vầng trán rộng đã dẫn dắt em đến một bên bờ lạ xa rời ràng ánh sáng. Với nụ cười ròn tiếng âm lòng cho em tin tưởng đã tìm được nơi nương tựa. Từ một góc trời có trăng sao với vợi người đã bước những bước thom dài đến kéo em vào đời sống ngất ngậy, sống động hàng ngày. đã giúp em đứng vững trước gian nan và dạy em tin vào tình người chân thật. Ôi em khóc ngất khi người ấy nắm tay. Chỉ lạ cho em. Buồn cũng khóc mà vui cũng khóc.

Có lạ lòng không hở Cỏ May khi em tự nhiên bắt gặp lại nụ cười, sự hồn nhiên thuở nhỏ. Căn nhà vắng vọng tiếng chân em riu rít,

ròn rã tiếng em cười đến nỗi mẹ phải gắt. «Thiên Duyên, bộ con điếm sao hả?» Thì vâng, em cũng dám điếm lắm chứ. Bởi tình cảm người trao tặng đủ cho em ngây ngất thần hồn, đảo điên trí nhớ. Nhưng mà... giả dụ em điếm. Chắc người ấy sẽ khó biết cơ man nào kể. Cầu mong cho sự thật đừng phũ phàng như thế, Cỏ May nhỉ?

Có đôi khi em tự hỏi mình: Giữa cán cân tình cảm, một bên là Cỏ May với những ngày thơ rục rở, một bên là người ấy với ngùn ngụt nhớ mong thì bên nào cân nặng hơn nhau. Dầu hỏi ấy cho đến bây giờ em vẫn tìm chưa ra ần sò. Cái ần sò mơ màng thật dễ mà cũng thật khó khăn.

Nhưng rồi câu chuyện như chiếc lá vàng rơi. Rơi ngậm ngùi trên lớp cỏ mượt mà miệng cười tai tiếng. Rơi đắng cay trên thềm nhà phủ những năm dài quan liêu cũ. Dư luận đã xôn xao, thiên hạ đã xì xào mỗi khi em với người ra phố. Nhiều hôm mẹ gọi em lên phòng hỏi: «Thiên Duyên, dạo này con hay đi chơi lắm phải không?» Em gượng gạo chối: «Thưa mẹ, con đâu dám thế». Dù thật sự lòng em nổi sóng. Hỡi Cỏ May, em có ngu dại không khi người người ngó ý muốn lại nhà và em đã gặt đầu dạ nhỏ. Cái gặt đầu ưng thuận ngầm chứa một sự thật hải hùng mà em linh cảm được.

Chiều hôm đó. Buổi chiều định mệnh mà mãi đến bây giờ còn ám ảnh tâm em. Giữa khi mẹ đang ngồi đọc sách ngoài sân thì em với người ấy bước vào. Cỏ May ơi! Không một lời nói, không một mắt nhìn mà em chỉ khóc, chỉ chạy theo khi mẹ nói: «Thiên Duyên còn nhỏ ít ra cũng dưới mắt tôi. Xin cậu đừng khuấy động tâm hồn nó...» lúc bước chân người theo chân mẹ xa dần nơi em đứng, xa dần tim em chết. Chưa bao giờ em nghe được những lời buốt xót ấy. Khi mẹ quay vào em thấy khuôn mặt mẹ sắc lạnh. Mẹ gọi chị Tịnh Tâm và thím Thanh lên mắng dung túng em, biết chuyện như vậy mà không nói (bởi em thường tâm sự với chị Tịnh Tâm). Mẹ đập tan bình hoa cổ trên bàn khiến một bàn chân mẹ đỏ máu. Mẹ xé hết sách vở của em. Mẹ nói: «Không cho mày học nữa. Nuôi cho lớn rồi vẽ chuyện trăng hoa. Rõ đẹp mặt con nhà. Rồi bên nội người ta sẽ chửi lên đầu tao rằng không biết dạy con.» Đợi cơn giận đã lắng xuống tim, mẹ mới lại ngồi

bên em giọng ước thoá than : «Mẹ có lỗi với con, có lỗi với con biết mà Thiên Duyên ơi. Con mẹ đã lớn, lớn đến độ mẹ không ngờ. Đáng lẽ mẹ phải hiểu sớm rằng con đã thôi còn là đứa trẻ lâu rồi mới phải.» Lúc ấy em chỉ khóc. Nước mắt ràn hai má. Ôi giọt nước mắt nào của em sẽ khơi nguồn mỗi thương tâm đọng lại ở tim người.

Bây giờ thì vĩnh viễn em dờn xa người ấy. Vĩnh viễn chẳng bao giờ được nhìn thấy nụ cười, được nghe lại tiếng nói đầm ấm mỗi sáng chiều xưa cũ. Cô May ơi ! chút tình cảm đầu đời thiên thu khép kín, xô đẩy đau buồn về một góc tối mịt mờ mà em hiện giờ đang biết tới. Từ sau hôm đó em được tin người xin đổi đi nơi khác qua lời Bội Ngọc. «Nghe tao nói mày bị mẹ đánh và giam lỏng ở nhà Khôi buồn lắm. Khôi nhờ tao nhắn lại chẳng bao giờ anh ấy quên mày đâu». Hỡi Cô May ! em có xứng đáng không với chân tình người gởi.

Bây giờ ở một nơi xa lạ nào đó, chan hòa ánh sáng hay ngập lụt u buồn. Những cơn mưa sẽ tới sẽ qua nhưng chẳng còn đâu bóng người hòa với bóng mưa đợi một tà áo trắng tan trường. Và em sẽ làm thế nào thấy lại được đôi con mắt người buồn nhìn em chớp mãi ngoài cách khóc. Khóc cho tình mình, cho những đôi đoạn nhớ thương vừa chấp cánh về trời. Đời sống không là mơ, không dễ dàng quen thuộc như một hơi thở, một mắt nhìn. Suốt đời em với người chỉ thay nhau bắt bóng, chỉ chạy quanh vòng rào luân lý dựng lên.

Từ đây, trong tình nhớ buồn hiu này sẽ chỉ còn em một bóng lặng lẽ đi về, sẽ chẳng còn ai nhắn nhó mỗi khi nhìn em nước mắt giọt vắn giọt dài mặc lời năn nỉ. Từ đây, trên lưng Sa Mù sẽ chỉ còn em nằm nghe lời thầm thì của gió và tiếng hát Cô May nhẹ hẫng. Từ đây, bên công viên Lá Úa cũng chỉ còn em ngồi lặng yên nghe tiếng sóng vỗ quanh kê đá mà rong rêu thì phủ bám linh hồn.

Rồi Cô May ơi ! lớp vỏ Cô Đơn khô khốc buồn phiền mà từ khi quen người em đã bỏ quên sẽ có một hôm nào được em khoát lại. Bởi có còn ai bây giờ trong tim em.

NGUYỄN THỊ VĨNG VANG

CHỦ TIỆM : KIẾN VANG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

BỮA NAY TẠI BÓN TIỆM CÓ TRƯNG BÀY
MỘT MÓN HÀNG KHÔNG BÁN : CHIỀC
BÁNH SINH NHẬT BA TẦNG. MỪNG CHẠP
PHỞ BA TUỔI. ĐỒNG THỜI CŨNG LÀ DỊP KỶ
NIỆM ĐỆ TAM CHU NIÊN TUỔI NGỌC. GỌI LÀ
NGÀY HỘI CHỢ HÀNG NĂM CỦA CHẠP PHỞ,
BÓN TIỆM SẼ TẶNG KHÔNG TẤT CẢ NHỮNG
MÓN HÀNG BẠN THÍCH. MỜI BẠN VÔ VÀ
NHỚ ẮM THEO MỘT NỤ CƯỜI ĐẸP NHẤT

ba gai

Tại Tiểu bang Tennessee Hoa kỳ có một ảnh chàng cảnh sát thật ba gai. Anh ta tra phía lưới «ba-rô-sê» sau một cái máy xịt tự động. Mỗi lần xe anh đang chạy mà có xe nào chạy phía sau, bấm sát đít xe anh thì máy xịt tự động phun ra một vòi sơn lên mặt kiềng chắn gió. Với cái trò quái quỷ này anh đã bị người ta thừa kiện rất nhiều.

bạn có biết

Hai bác sĩ Mỹ Carta Collens và Smith Kettewell vừa phát minh ra một hệ thống điện tử có thể chiếu những hình ảnh ti vi trên da người mù nhằm giúp họ nhận biết vật xung quanh, đo lường khoảng cách và đọc được chữ in thông thường.

sương sa sau suối (thơ)

Trần trọc trắng trong treo trúc tro
Mặt mừng mong mỗi mộng mây mơ

Stơng sa sè sễ sần sao sát
Thơ thần thương thân thiếp thần
thờ

NỖ PHÊ DUNG NGÃ

khỏi bị muỗi cắn

— Để lừa, buổi tối trước khi đi ngủ, bạn vẫn buông mùng như thường lệ, nhưng bạn không chui vào giường của bạn, mà bạn chui xuống gầm giường. Vì làm như thế muỗi tưởng bạn vẫn ngủ trên giường, đàn muỗi sẽ bay lảng vảng xung quanh mùng. Bạn yên trí có một giấc ngủ thật nồng nàn. Chúc bạn như ý.

đang trí là nghề của ai ?

Nhà sinh vật học danh tiếng Forel, một hôm đến Đại học đường Sorbonne (Pháp) để thực hành một cuộc thí nghiệm về ếch nhái theo sự phát minh của Franklin-Forel có đem theo một con ếch chết gói trong giấy.

Trước mặt hàng trăm sinh viên, Forel đang nói thao thao, bỗng ông ngừng lại và thò tay vào túi lôi ra một gói giấy. Ông trình trọng mở ra, nhưng gói giấy kia không đựng một con ếch mà đựng một khúc bánh mì kẹp nhân.

Forel ngơ ngác, nhìn đám sinh viên và nói chậm chậm :

— Ô ! thật là một điều khó hiểu ! tôi nhớ và tin chắc rằng tôi đã có ăn thứ gì lúc này ở quán cà phê...

VŨ SƠN PHONG

sấm sét và tiếng chuông

Thế kỷ 18, một thuyết được tung ra : Tiếng sấm sẽ bị dẹp tắt nếu có tiếng chuông nhà thờ đổ dồn vào đúng lúc. Kết quả : Nhiều người kéo chuông bị chét oan vì chộp đánh vào tháp chuông truyền xuống dây thừng ướt. Cuối thế kỷ đó người ta mới bỏ cái tục lệ kỳ quặc làm chét nhiều người kia.

ăn miếng trả miếng

Một lái buôn, bán cho Hoàng hậu Salonina của vua La Mã Gallienus (253-268) một viên ngọc giả. Khi khám phá ra, nhà vua tức giận cho bắt tên lái buôn, đánh như tù, vứt vào đầu trường quần quai nửa sông nửa chét trong niềm lo sợ. Chiếc cửa sắt của chuồng thú vật được mở ra.

Khán giả chờ đợi...

Một chú gà con khệnh khạng bước ra. Mọi người ngạc nhiên. Một công lệnh của nhà vua được đọc lên : «Hắn đã lừa dối và bây giờ hắn phải chịu sự lừa dối !

MUGUET (C.T

số 9

Đa số các danh nhân trên thế giới đều sinh vào những năm có con số 9 ở sau cùng. Chẳng hạn :

— Nhà cách mạng Pháp Mirabeau sinh năm 1749.

— Thi sĩ Goethe : 1749

— Danton : 1759

— Hoàng đế Napoléon Bonaparte : 1769

— Các nhà văn Balzac, Pouchkin : 1799

— Triết gia Anh Darwin : 1809

— Tổng thống A.Lincoln : 1809

— Thánh Gandhi : 1869

— Nhà bác học Einstein : 1879

— Nhà độc tài Hitler : 1889..

NGHỊCH NỮ

bài ca
ngâm
ngủi bis

Năm trước ăn mừng Đệ Nhị Chu niên xong TN ngâm ngủi thu nhỏ tờ báo để khỏi tăng giá bán. Năm nay hết thu nhỏ lại được nữa, TN dành ngâm ngủi tăng giá. Bởi thế bạn nhớ để dành 150đ cho mỗi thứ Sáu.

thi đậu

Trong cuộc thi Tú tài anh họ đậu hạng ưu được phong văn

Ký giả : Anh được hạng ưu trong dịp nào ?

Thí sinh : trường hợp đặc biệt

Ký giả : Xin cho biết.

Thí sinh : Đó là vì tôi đã rớt mười hai lần và đây là lần thứ 13 tôi đậu.

VATH

nơi nào thấp hơn cả ?

Dĩ nhiên, các bạn phải giỏi địa lý mới đáp trúng được. Theo nhà chuyên môn thì bà là xổ thì những nơi đó như sau :

Mer Morte (biển chết) ở dưới mực nước biển 395 thước. Sa mạc Libye, 134 thước. Vallée de la Mort (thung lũng tử thần) ở Californie 55 thước. Bể Caspienne : 26 thước. Hồ Eyre ở Nam Úc Châu 212 thước.

Tất cả đều thấp hơn mực nước biển.

Các bạn nên biết chính trên lòng cái hồ Eyre đã cạn khô mà tay đua xe hơi Donald Campbell quá cô đã lập kỷ lục thế giới về chạy mau, kỷ lục chót của anh : 639 cây số một giờ vào năm 1964.

ĐƯỢC T.V ghi

lời êm ái

— Con tim cũng lầm lẫn như trí tuệ, những sai lầm của nó không phải là không bị thâm và người ta khó mà gỡ rời vì cái êm dịu đã lẫn lộn trong ấy.

ANATOLE FRANCE

— Câu dài nhất đã từng được xuất bản là 1 câu rút trong truyện *Les Misérables* của Victor Hugo, văn hào Pháp, gồm 823 chữ và dài lời ba trang !

LACT sư tư tâm

đàn ông...

— Mỗi người đàn ông là một cuốn sách nếu ta biết đọc nó.

WILLIAM ECHANNING.

— Từ Adam tới giờ, lúc nào người đàn ông cũng đến trước ở một chỗ hẹn.

G. BERNARD SHAW

— Biệt tài yêu đương đem lại cho người đàn ông một thanh thế nguy hiểm.

ANDRÉ MAUROIS

Làm cho 20 người đàn ông chết vì tình trong một năm là chuyện dễ. Nhưng giữ được một người—một người thôi—chung tình trong 20 năm, đó mới chuyện là khó.

FM

CHẠP PHÔ

và toàn thể khách hàng cầu chúc Tuổi Ngọc và bạn ngọc một chu niên mới dồi dào sức khoẻ để chạy đua với giá giấy và giá báo.

nàng công chúa miền xa

Ngày xưa, thời Thập Tự Quân, Hiệp sĩ trẻ tuổi Jaufré Rudel ngụ trong lâu đài Blaye. Chàng «khỏe mạnh như sói, chóng lớn như bạch dương». Nghe nhắc mãi đến Mélissende, công chúa xứ Trilie; đáng như hoa huệ, da như tường vi, mắt trong như suối... Rudel mới vượt thụ cầm viết một bài ca nhờ người đem đến Mélissende, nàng công chúa miền xa. Và hai người yêu nhau. Chàng vượt biển từ Pháp sang Syrie tìm nàng trải bao sóng gió, gian nan khi đến nơi chàng sắp mất vì mang trọng bệnh. Mélissende gặp chàng chỉ kịp cắt vội nắm tóc mà chàng còn nắm hững hờ. Sau đó, cô tìm công chúa Mélissende vào tu viện Mont Carmel. Và từ đó, qua bao nhiêu thế kỷ, người ta

không quên nói đến chàng hiệp sĩ Jaufré và Mélissende, nàng công chúa miền xa, khi nói đến Tình Yêu.

bài hát của rudel

Xin đừng ai phải ngạc nhiên.

Vì tôi đã yêu người chẳng bao giờ thấy mặt tôi.

Trong tim tôi không còn có mỗi tình nào khác.

Ngoài một người đàn bà mà tôi không hề thấy mặt.

Chưa có niềm vui nào cho tôi phần khởi hơn lên.

Tôi đã gặp phải tiếng sét của tình yêu

Vì chưa bao giờ tôi yêu một người nào thiết tha như thế.

Xin cho lời ca mà tôi làm ra đây sẽ được mọi người nhắc đến và đưa đến cho nàng.

KIẾN CỔ (Bên Mây)

àng-lê bán ở chap phô

Chữ «Foot-note» vậy mà có nhiều anh chị vẫn biên lầm là «Food note». thấy bảo (học như thế thì mười đời cũng không giỏi được) vì trong khi chúng tôi học chỉ truyền cho nhau mục Chạp Phô Tuổi Ngọc. Nên chữ «Foot» cứ biên thành «Food».

SỐC NẬU.

(BĐ Vĩnh Thái)

ẦY
ƠI!

VẤN : *Kiền vàng nè : Tại sao «Anh Chị» cứ đòi hôn môi mà che cái hôn trên má, trên trán vậy. Bộ ở môi có «cái gì» ngộ lắm hở Kiền Vàng ?*

KIẾN MINI

ĐÁP : Trán và má để dành cho anh chị, cha mẹ. Môi để dành cho người trăm năm. Khi hân đã tìm ra cái xương sườn của hân thì bèn đòi tuyên bố chủ quyền. Thường là thế. Adong chỉ «mì» Eva để nàng... khỏi nói nữa. Về sau chả biết nhân loại nghĩ sao, bảo : trên môi tình nhân có mặt. Nói thế biết thế chứ thực ra, KV có hiệu mô tê gì hơn đâu. Một giọt mật ngọt hay mật đắng thì... cũng thế mà thôi.

VẤN : *Lỡ nghe một người nói : «anh yêu em». Và «lỡ bị» một người khác nói «... anh ghét em». Vậy có nghĩa là gì hở Kiền Vàng ? Và phải xử làm sao ? ? ?*

ROBINET (Đà Lạt)

ĐÁP : Nếu mà phải đóng vai quan tòa thì bạn cứ xếp đặt hai cái hẹn cùng một giờ một chôn. Sau đó đi xe vút ngang qua vẫy tay Adieu.

VĂN : *Kiền nữ ni người ta kêu mình bằng «con voi» mình tức «gù» lắm nhưng không thêm tỏ thái độ. Ít lâu sau người ta lại treo hình «con voi» trong phòng. Như thế nghĩa là sao hở Kiền Nữ?*

ĐÁP : Đầu tiên chàng muốn nói bỏ gổ ghề, như thế cũng là một cách. Treo «hình» bỏ trong phòng là chàng muốn nói tới thứ tình đã có thương có nhớ. Trước sau gì bỏ cũng nhứt hết mà, thử nghĩ lại coi.

VĂN : *KV ơi, khi bị bọn kiền cần ta phải làm sao?*

VATH

ĐÁP : Ta hãy cần lại chúng, tự nhiên.

VĂN : *Kiền Nữ ơi, năm ni Na 18 tuổi, nhiều người khen Na dễ thương mà sao Na không có bồ? Và muốn có bồ Na phải làm gì hở?*

TINA (Thị Nghè)

ĐÁP : Đừng hỏi tại sao và thế nào. Tình yêu không giải thích và cũng chả có lý do hay hẹn ở một quãng thời gian nào. Thì cứ thử đi, dạn dĩ một chút và nhút nhát một chút. Đó cũng gọi là, một thái độ với tình yêu.

trí khôn của loài vật

Không chỉ loài người, thứ nhất là các ông thực dân, biết bắt kẻ khác làm cho mình ăn, mà loài vật hay sâu bọ cũng có ít giống khôn ngoan như thế.

— Quạ và ó họ là hai thứ chim thường đi tìm những ổ cu đất để ăn trứng, rồi để trứng mình vào ổ cu, để cho loài chim sau này ấp. Chúng ta không lạ thường thấy những con cu đất đi tha mỗi nuôi ổ ho hay quạ con. Bởi thế ta có câu phương ngôn «cu cu nuôi con quạ», để ám chỉ những người vợ kẻ nuôi con chồng của đời vợ trước.

— Một loài kiền ở Nam Mỹ đã biết nuôi một loài bọ chết lớn để lấy sữa và cỡi đi chơi như ta cỡi ngựa. Gặp những lúc mưa gió thiêu mỗi, kiền đã hạ thủ những con bọ chết kia để ăn.

VŨ SƠN PHONG

hãy đọc
trang 25 sổ này
và tham dự
cuộc giới thiệu
vĩ đại
của Tuổi Ngọc

nguyễn

thị

tiểu mi

ghi

dầu một

thời

Mỗi sáng khi em xách cặp đi học, anh chàng láng giềng lững thững theo sau. Gọi là «láng giềng» nhưng em không biết rõ cho lắm. Nhỏ Miên ranh hơn, nó quả quyết ông đánh đàn ghi-ta chính là «láng giềng». Hôm đầu tiên nghe đàn, nhỏ Miên nói : trước sau gì em cũng làm quen ông đó để học đàn. Không biết đến giờ này nó đã làm quen được chưa?

Sáng hôm nay vì đi trễ nên em bước nhanh hơn. Lúc ra khỏi nhà em không để ý, mãi gần trường chợt «láng giềng» gọi My. My. Em chạy nhanh vào trường. Gặp Nhung hai đứa sánh vai vào lớp. Qua dãy hành lang B tìm em đập nhanh. Rõ ràng «láng giềng» đứng ở góc phượng nhìn lên. Em nín tay Nhung. Xem kia.

«Láng giềng» hình như luống cuống, bắt chợt quay bước xuống đường Trịnh Minh Thê. Từ balcon nhìn ra bóng «láng giềng» nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút.

Suốt giờ học em thần thờ. Không dư một tình cảm nhẹ nhàng lao xao vừa chợt đến. Đến như cơn mưa đầu hạ hay mãi mãi làm hôn em lạc lối mộng mơ. Em kiếm vu vơ trên đỉnh mây trắng xóa, nơi đó có Phiền ngàn đời dầu yêu. Hình ảnh Phiền chợt nhạt nhòa trong em. Mơ hồ nghe tiếng sống rì rào, bước chân ai dẫm trên cát ướt. Anh về khi rừng xưa thay lá, chờ đợi Phiền nha My. Âm vang ngày xưa khơi lên trong tiềm thức. Nhưng đã hai mùa thay lá, bóng hình anh vẫn biến biệt. Em như hụt hẫng giữa hư vô khi vắng anh. Cảnh chim giờ đây

đã mỏi, em muốn dừng lại một nơi nào cho tâm sự ngày tháng không khác khoải đơn côi. Phiên ơi ! xa vời quá. Con tim em đã một lần thôn thức vì yêu anh. Em tiếc nuối quá. Mắt anh chưa khi kỷ vật anh cho em năm mười sáu tuổi đã vụt khỏi tầm tay ? Phiên cho em đề rồi cách chia nghìn dặm. Giờ đây, chắc cây viết đã theo anh, trở về với anh như người tình bé nhỏ.

Chuông reo hết giờ học rồi nhưng em vẫn còn úp mặt xuống trang sách. Những giọt sương nóng thấm ướt đôi tay. Nhưng ngỡ em luyện tiệp nên an ủi :

— Thôi My ạ. Trên đời này có gì tuyệt đối đâu hờ. My đừng buồn nữa, hôm nào Nhung nhờ ông anh đăng báo tìm cây viết cho nha.

Miễn ngồi học ở phòng khách, chợt ngẩng lên và liềng thoáng :

— Có quà của chị, em cắt trong phòng đó.

— Quà ? Của ai vậy Miễn ?

— Ông «láng giềng»

Và Miễn đưa em hộp trắng có cột nơ. Em run run mở hộp. Cây viết của Phiên đây mà.

Một tờ giấy rơi ra.

My, nhật được cây viết trên đường Trần Quý Cáp lúc My băng qua đường. Đã nhiều lần muốn gọi My nhưng sợ My lảm về tôi nên chần chờ mãi. Giờ thì bất cứ giá nào cũng gửi lại My vì mai tôi về QN. Mong My hiểu cho.

NGUYỄN MẠNH ĐÀN

Em vuốt ve cây viết trên tay. Dòng chữ khắc trên thân viết vẫn không phai. Cho My, sinh nhật 16. Những tưởng đã mất đi vĩnh viễn nhưng không... Cảm ơn Đàn, cảm ơn «láng giềng». Có lẽ Phiên sẽ về, phố thị nhỏ bé này, về căn nhà có hoa sứ trắng ?

Ngày mai đi học em sẽ báo tin mừng cho Nhung, nhờ bạn đề thương nhất.

Miễn ôm đàn ra ngồi ở «xích đu», hình như «Trở về mái nhà xưa». Bấy lâu mãi suy tư trong tâm tưởng em quên mất Miễn đã lớn.

Em mười tám và Miễn nhỏ hơn một tuổi,

Hai năm rồi chúng ta chưa gặp nhau phải không Phiên ?

NGUYỄN THỊ TIÊU MY

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

— Cô đi tìm bọn lỏi Hoàng Dung mà bơi lội, đùa bỡn. Còn tôi, rất tiếc, tôi sắp đi thăm một cô nhi viện.

Chu Chi Nhược hết dám cười. Cô gọi giạt :

— Anh Dự !

Và cô chụp lấy cánh tay Đoàn Dự. Người yêu nhân loại Đoàn Dự đang cứng như đá bỗng hóa thành bùn. Cậu hỏi :

— Cô muốn nói thêm ?

— Dạ.

— Nói lẹ đi !

— Em khoái anh o bề mái tóc Híp pi.

— Cô toan dụ khị tôi để cười ?

Chu Chi Nhược cười tình. Bao Tự cười tình. U Vương ngán ngờ. Anh vua mê gái cóc cần chur hầu, cóc cần sự nghiệp mở nước mấy trăm năm của nhà Châu. Anh chăm lúa đốt phong hỏa đài. Lĩnh cứu hỏa Tể, Ngô, Trịnh, Vệ, Tấn phóng xe, bóp còi loạn xạ ngẫu kéo tới. Đồng thời, năm sư đoàn xung kích Ba Tầu cô diên siết chặt vòng vây, tướng phen này bọn Khuyển Nhung nạp mạng ráo trội. Nhưng cái sự hăng say «liều mình cứu chúa» của chur hầu đã tụ lại thành một cục què to tướng. Bao Tự ngăm cục què đó, cười hình hích. Cười xong thì ngó U Vương cười tình. Và U Vương tiêu tưng, để lại cho văn học ta một điển tích cười và học trò của ta nghiên cứu điển tích ấy một cách lãng

xẹt. Đoàn Dự đang ngẩn ngơ vì nụ cười tình của Chu Chỉ Nhược. Cậu đổi thái độ, giọng nói như chim hót :

- Cô cười cái đầu ông sư của tôi ?
- Không, em cười anh.
- Tôi ngộ nghệ ?
- Không.
- Tôi khờ khạo ?
- Không.
- Tôi đáng ghét ?
- Không.
- Vậy tôi giống con giáp nào trong mười hai con giáp ?
- Anh giống Yul Bryner.
- Cô đưa tôi đi tầu bay giấy !
- Anh dễ thương thầy mỗ, anh Đoàn Dự ơi ! May mắn cho ai

yêu anh.

- Ai yêu tôi ?
- Em chỉ nói ai yêu anh thôi. Ai yêu anh.

Ai yêu tôi ? Tiếng Anh ai viết là I đọc là ai nghĩa là tôi còn nghĩa là em cũng nghĩa là tao... Một người con gái nói «Ai yêu anh», cô muốn nói «Em yêu anh, I love you». Đoàn Dự sung sướng quá, cậu lặp lại :

- Ai yêu tôi ?
- Vâng, ai yêu anh.
- Ai yêu tôi thật hả, ai ?
- Dạ, ai yêu anh.
- Ai khoái tôi o bề mái tóc Hip pi ?
- Em.
- Em là ai ?
- Dạ, em là em.

Đoàn Dự mở đại nhạc hội ở trái tim. Cậu ném một viên đá độ dầm xuống mặt hồ điên đảo của lòng Chu Chỉ Nhược :

- Rất tiếc.
- Tiếc gì ?
- Tôi đã gọt đầu với sức mạnh cao cả. Giá cô nói trước, nay tôi sắp có mái tóc Hip pi rồi.

Chu Chỉ Nhược khôn lỏi vào hạng Thiên Sơn Đồng Mộc. Cô đương cây sinh tử phù vô mầu Đoàn Dự mà cậu không hay sự tình. Cô gọi ý :

— Anh nuôi tóc Hip pi rồi anh tập hát nhạc Yéyé, thành lập bộ tam ca, con gái sẽ lẫn xả bắm chân anh, anh gạt đi chẳng hết.

Đoàn Dự chán nản :

— Cô mê thằng Elvis Đậu rồi. Thôi, cô đi chỗ khác chơi. Tôi biết cô mê Elvis Đậu. Nhưng đời này còn người cự phách gấp ngàn lần Elvis Đậu.

Chu Chỉ Nhược cười ré :

— Em mê Elvis Đậu ? Ôi giờ ơi, em mà mê thằng Elvis Đậu ? Tại sao anh biết ?

— Cô hẹn gặp nó. Tôi đọc lên thư nó. Cô đã thất bại-đỏ tím «xi nhan» cho nó hiểu cô mê nó. Cho cô hay, ở hẻm Hoàng Hôn chỉ có thằng Đỗ sửa xe gắn máy, cóc có Đậu đen, Đậu vàng, Đậu xanh, Đậu đỏ. Elvis Đậu, tên khôn kiếp, thằng phản bội sư phụ, đưa ăn cắp thơ của thi sĩ triết gia mà tôi kính phục.

Chu Chỉ Nhược ngạc nhiên :

— Anh nắm hết lý lịch Elvis Đậu à ?

Đoàn Dự vênh vang :

— Chứ sao ! Cô mê thằng đạo văn, một kẻ ư loè bịp. Tôi sẽ vạch mặt nó.

Chu Chỉ Nhược ranh mãnh hỏi :

— Để làm chi ?

Đoàn Dự nhún vai :

— Để chơi.

— Anh ghen, hả ?

— Cô nói gì ?

— Anh ghen.

— Tôi thêm ghen với Elvis Đậu ư ? Hơ hơ, cô mê nó và cô tưởng tôi mê cô à ?

Chu Chỉ Nhược quắc mắt :

— Anh nói tầm bậy.

Đoàn Dự quắc mắt trả đũa :

— Tôi nói tầm bậy cái gì ?

— Anh bảo anh ề em ?

— Tôi mê cô à ? Lạ nhỉ, tôi mà mê cô ! Tôi không mê ai.

Chu Chí Nhược cười khẩy :

— Anh giữ lời nhé !

Đoàn Dự bối rối. Cậu thấy hồ quá. Luôn luôn Đoàn Dự bị hồ.

Đã hồ, cho hồ một leo. Cậu gục gặc :

— Giữ là cái chắc. Tôi hứa sẽ đánh vỡ mũi thằng Elvis Đậu. Nó lảng vảng... hẹn hò, tôi xua chó cắn.

Chu Chí Nhược sáng rực đôi mắt :

— Em hẹn với Elvis Đậu rồi, anh ạ !

Đoàn Dự nắm chặt nắm đấm :

— Kệ cô.

— Em đã viết thư phúc đáp Elvis Đậu.

— Kệ cô. Hề nó vác cái bản mặt Híp pi tới đây, bốn phen của tôi là «lạm đẹp thành phố». Cô nên đi bơi cho tiện sở sách

— Còn anh ?

— Tôi đi viếng một viện cô nhi !

Đoàn Dự «giã» Chu Chí Nhược lên gác. Cậu không đi viếng cô nhi viện. Sức mảy cậu đi. Cậu nằm lăn trên giường, ức Elvis Đậu muốn...chảy máu cam. Cậu cũng ức Chu Chí Nhược nữa. Cậu trách cậu ngu ngơ, khờ khạo. Hừ, yêu nàng, ta cứ nói đại yêu nàng, khó khăn gì mà đành cầm miệng và chửi bai bãi. Đoàn Dự ơi, mi không thể địch nổi Elvis Đậu. Mi nên làm thơ thất tình rồi, sau đó, thất thời, thất chí và thất nghiệp. Đoàn Dự vùng dậy. Cậu cương quyết làm thơ. Xê ra cho Đoàn Dự sáng tác thi ca.

Hội thảo mùa hè thường diễn ra ở dưới gốc cây khê. Mùa hè, khê có vị ngọt ngào, nhơn nhớt, chua chua chứ không vô vị như hương khê mùa mưa. Khê mùa mưa giống rau diếp, ăn lạt nhách, chán phê. Mùa hè cũng chín. Thỉnh thoảng, gió ào tới rung cành lá, me rơi lộp bộp xuống sân xi măng, các Nghịch Nữ cho hội thảo nghỉ giải lao năm phút. Nhặt me nhấm nhá. Mặt mũi Nghịch Nữ nhăn nhó một cách thích thú. Tuy vậy, trông các cô nương vẫn từa tựa khi sở thú ! Chiều nay

để tài hội thảo là Cách dương đầu Elvis Đậu nếu hẳn can đảm đi tìm tình yêu. Nghịch Nữ vừa ngón khê chằm muối vừa phát ngôn. Chu Chí Nhược hơi hơi lo lắng. Chẳng phải cô sợ diện đối diện ông chỉ huy tni văn đoàn Tấu Vị Iêu, Mà sợ con thiết mã Honda của cô năm kia, đập máy mờ người mới nỏ. Hôm nọ cô chọc Đoàn Dự khiến Đoàn Dự nổi giận. Cô dền, gọi ới ới làm lạnh nhưng Đoàn Dự ờ đi. Cậu bịt tai. Cậu cười thắm. Cậu khoái... đơn phương : «Lát nữa, em dắt xe tới gốc cây bên đường, em đứng tề chân đợi ba cái thằng nhóc kiểm bệnh xe của em, nó chém em vài bốp em sẽ hiểu ta giận em là một một tai họa lớn cho em».

— Ê, mày hẹn Elvis Đậu mấy giờ ?

Triệu Minh hỏi và Hoàng Dung đảo :

— Bồn giờ.

Vương Ngọc Yên nhắc bạn :

— Nhớ tàn công từ từ kéo Elvis Đậu té nhào nghe, Chu Chí Nhược.

Chu Chí Nhược rầu rĩ :

— Cần chữa cái xe ngon lành đã. Tao lo xe, hết muốn đùa bỡn con nhà Elvis Đậu.

Hân Ly nói :

— Bắt con Dung mời «thiên Dự,tài» Đoàn

Chu Chí Nhược thở dài :

— Anh ấy ghét tao rồi.

Vương Ngọc Yên cười khanh khách :

— Ông Dự có đào rồi chẳng ? Mày thua cuộc hả, Chu Chí Nhược ?

Chu Chí Nhược bủi môi :

— Xí, vô duyên vừa thôi chứ. Tao mê anh ấy bao giờ ? Tao biết có đũa mê anh ấy.

Hân Ly ngỡ mình bị ám chỉ, thanh minh nhặng xì ngấu :

— Ai mê ? Ai mày giới thiệu với tao đi, Chu Chí Nhược. Tao muốn biết mặt «mùi» kẻ «diễm phúc» đó. Đũa nào mê ông Đoàn Dự trực đầu dơ tay lên !

(Còn nữa)

CHU NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Người con trai bao giờ cũng thích hơn người con gái một tí, để họ phần hơn đi. Thầy khôn, thầy bênh...phe thấy. Chứ bây giờ người con gái cứ thích là chị, rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Sự phối hợp người nam với người nữ là một khéo léo của Thượng đế. Có bồi đắp mới có xây dựng, có bù trừ mới có bền vững. Cả hai chất đều cùng một đặc tính sẽ không cho ta điều gì mới mẻ, hóa học cơ bản mà. Nếu ông cha ta xưa nay quan niệm «phụ xướng phụ tùy» thì vẫn có khỏi các dang mây râu sợ vợ, đây không phải là vấn đề «nam nữ bình quyền».

— Thưa thầy đó là quan niệm «phụ xướng phụ tùy, chồng quý vợ ki» đấy ạ.

Có lẽ thầy tôi cười chẳng được tươi, chàng bước xuống.

— Khu dưới này vui về thể, sao có bàn này ngồi im rơ vậy?

«Bàn này», chàng khéo lắm chàng ạ. Tôi mừng lắm một chút trong bụng là đã lời được chàng ra khỏi đám đông, dù chốc lát. Có thể chứ, chàng đâu thể quên em và tình cờ với đám hoa trắng. Khẽ nhìn chàng như một sự cảm ơn lời thăm hỏi, tôi muốn cười ghé nơi mà không dám. Lại muốn thả một câu đùa nữa, nhưng sao miệng lưỡi ngại ngừng ngưng ngập quá đỗi. Làm như có vài áo trắng quay lại nhìn tôi rồi nhìn chàng. Bọn sau lưng cũng xầm xì gì thì phải.

Hằng hỏi, khi chàng vừa trở lên tới đầu «bàn này» :

— Thưa thầy, có phải thầy quen với anh Lộc không?

— Lộc nào nhỉ?

Hằng quay sang hỏi Phượng Tri nhỏ nhỏ, rồi đáp :

— Vũ thể Lộc, thưa thầy.

— A, chàng reo nhỏ. bạn thân của tôi.

Phượng Tri và Hằng nhìn nhau. Hằng lại hỏi :

— Thầy hát Du Ca hay lắm phải không thầy?

— Đâu có. Ông Lộc mới hát hay.

— Thầy đàn cừ khôi lắm, ông Lộc nói vậy.

Chàng cười, ngó Hằng :

— Cô là em gái của ông Lộc phải không?

Hằng chỉ sang bạn :

— Phượng Tri này chứ không phải em.

Thì ra thế, nhìn quen quen mà không biết gặp ở đâu là như thế. Một người là bạn của anh và một người là em gái của bạn.

Chàng khẽ nhủ mảy, hỏi lại :

— Tên gì cơ?

— Phượng Tri, thầy.

Hằng đáp, thúc cùi chó vào người bạn giục, lên tiếng đi cò nường, hỏi gì thì hỏi sao cứ bắt người ta làm phát ngôn viên mãi vậy.

— Cô Tri làm em gái của ông Lộc đây à?

Phượng Tri lí nhí :

— Dạ.

— Tôi vẫn thường tới Lộc hoài mà sao không biết nhỉ.

— Em thì thỉnh thoảng vẫn thấy... ông.

Chàng cười cười :

— Cô có cái tên thật đặc biệt.

— ...

— Phượng Tri, nghe lạ ghê.

Hằng chêm vào :

— Thế mà nó cứ tự chê. thầy. Nó bảo con gái kêu gì chả kêu, kêu Tri nghe kỳ cục.

— Hay chứ. Phượng Tri là cái ao trong hoàng cung, cha mẹ

phải nhiều chữ nghĩa lắm mới chọn được cái tên lạ như vậy đặt cho con gái. Cái tên đẹp lắm đấy mà không biết.

Giáo sư Việt Văn hồ, chàng cũng đầy đủ chữ đầy đủ nghĩa lắm lắm. Hàng bèo má Phụng Trì, tên đẹp nhất thiên hạ mà không biết. «Cái ao trong hoàng cung», hai má con bé đỏ ửng.

Và hai má tôi cũng nóng ran.

Làm bài kiểm, tôi với tờ giấy trắng và cây bút buồn bã ngó nhau chẳng nhá ra được lấy một chữ. Tên với lớp, ngày với tháng. Chà là cái quái gì cả. Chữ mi viết có đẹp thì cũng chỉ đèn thề. Tôi dùng thước kẻ gạch hai lần bằng bút đỏ đề lên tên mình. Cái tên chi mà vô duyên. Cái tên chi mà dở òm. Gạch nát mi cho rồi. Ném mi ra ngoài cửa sổ kia cho rồi.

Tôi không hiểu được mình. Tưởng hơi lửa chỉ nóng mặt chóng mày chút chút thề, ai ngờ khi chàng đi xuống hỏi: Sao không làm bài mà ngồi lười vậy, lửa hăm hực đã bùng cháy ngọn cao. Đau. Mệt. Tôi đứng phắt dậy: Thừa thầy em mệt, xin phép em lên bệnh thất.

Thề là tôi lách mình ra khỏi bàn, xăm xăm bước ra khỏi lớp. Ai ngó cũng mặc, ai nói gì sau lưng cũng mặc. Áo trắng cúi mặt. Áo trắng lang thang ngoài hành lang. Áo trắng ghen ngào muốn khóc. Cái gì vậy Quyên. Việc gì mà phải khóc, việc gì phải hăm hực bỏ đi. Bạn của anh và em gái của bạn. Có gì đâu, bình thường hơn mọi bình thường. Nhưng còn một cái tên «đẹp nhất thiên hạ» thì đâu có bình thường được nhỉ. Lại bà Tổng trước mặt. Bà cứ xuất hiện đúng lúc để phá đám cái tâm hồn người ta đang lao xao. Thay vì đi thẳng tôi lại rẽ xuống thang và bắt đầu quyết định không xuống bệnh thất nữa. Ừ, nếu chàng có thông minh có can đảm mà bỏ lớp học xuống bệnh thất chẳng nữa thì tìm mười năm cũng chẳng thấy, cô học trò mặt to. Điều đó chắc hẳn không thể xảy ra. Với lại, nếu có xảy ra thì ông thầy Việt Văn hồ cũng đâu thể biết cái bệnh thất của trường con gái nó nằm ở đâu. Nhưng mà đừng, tôi bắt đầu nghĩ miên man và quên đi được một lát cái hăm hực, khu bệnh thất của trường con gái thì thật lắm cảm những tù giường và buôn bán thuê nhượng, những thứ linh kinh hoàn toàn con gái, các nam giáo sư có lẽ mà lạc chân tới, hãy bình tĩnh mà... đó mặt bước lui.

Chuang tan học đang khi tôi còn lang thang ở hành lang lâu một. Không trở về lớp ngay đâu. Không thể đụng mặt với chàng. Sách vở đã có nhờ Khanh tự biết bốn phận phải dọn vào cặp và ôm ra giùm. Tôi đứng nhìn xuống chỗ xe chàng đậu dưới sân mà chờ.

Chàng quên bằng tôi. Chàng cần biết giờ này cái con bé mặt to ấy đang ở trên bệnh thất hay đã... chết vui chết đập nơi xó xỉnh nào rồi. Cần gì biết. Tên tôi là Quên Quên tức là quên đến hai lần, chứ đâu phải là Quyên Quyên. Chàng đến bên chiếc xe, theo sau đèn đèn dăm bảy áo trắng. Tôi cố để ý xem có Hằng và Phụng Trì không, nhưng không. Toàn là mấy nàng ư ư xỉ xọ trong lớp. Cả bọn tíu tít gì đó và cùng cười rộ. Người cười cũng tươi lắm cũng tình lắm người à, nhưng với những ai đâu chứ nào phải với em. Những bóng áo trắng đã tán mát để lại mình chàng với chiếc xe trắng. Chàng bắt đầu đập máy. Ồ, đáng lắm chàng ơi, chiếc xe nó cũng phản đối chàng đó. Chiếc lam-bretta lạch nhắt định không chịu nổ máy. Tôi mong nó không bao giờ nổ máy để nằm ư ở sân trường này, cho đến khi chàng phải tìm đèn để dành tôi. Năm lần, mười lần. Chiếc xe đau ốm kinh niên thề hay nàng nào đã đưa dai bỏ muối bỏ đường vô bình xăng xe của chàng? Nếu vậy, dám chàng nghĩ rằng mình thù hận gì chàng dữ dội chứ không thương đâu. Cũng được đi. Nhưng rồi chiếc xe đau ốm kinh niên của chàng cũng nổ máy, chàng ngồi lên và rút ga vọt ra khỏi sân. Đó, có đám khói kia mới ở lại làm bạn với mi.

Trở về lớp tôi thấy Khanh đứng đợi, mặt nhăn nhó vì nàng ôm hai cái cặp nặng nề đã lâu:

- Đi đâu mà biến dạng vậy? Ở trên bệnh thất cũng không. Tôi dang lấy chiếc cặp trên tay nó:
- Đau ốm gì đâu, ông già bộ.
- Làm gì này giờ?
- Đói bụng xuống quán hiệu đoàn nuốt trời hai tô bún riêu.
- Xạo.
- Ừ, xạo.
- Chứ đi đâu?
- Leo rào ra uống đậu đỏ với kếp.
- Xạo nữa.

— Ừ, xạo nữa.

— Đi đâu ?

— Nóng nẩy quá nhào xuống hồ bơi... Không thầy sao, tóc tại ta còn ướt tùm lùm.

Khanh nhìn tôi hai đứa khúc khích với nhau xuống thang. Trò chơi nói xạo không kéo dài tiếng cười được lâu, tôi đuổi Khanh về trước rồi vẩy một chiếc xích lô.

— Ông đi đường này.

Tự dưng tôi tìm lang thang trên vỉa con đường quen thuộc quanh trường. Buổi trưa đầy nắng trên các ngọn cây, dưới lòng đường. Buổi trưa vắng lặng như một đầu ngày mỗi mặt. Buổi trưa bỗng thanh thang và buồn quá.

Tôi về tới nhà thì đã gần 2 giờ. Mẹ đợi ở bàn ăn nguội tanh.

— Làm gì mà về muộn vậy Quyên ?

— Con theo bạn về nhà mượn cuốn sách.

Sách với vở, câu nói đời cũ rích của mười đời học sinh có lẽ, cũng chỉ nhiều đó mà các ông cụ bà không phải thắc mắc. Con nhón từ bao giờ mà mẹ chẳng biết. Con yêu ngây ngất từ bao giờ mà mẹ chẳng hay. Mẹ tưởng con chỉ sách vở thôi sao. Mẹ có biết những đóa hoa trắng trong phòng con sáng hôm qua. Mẹ có hiểu như thế nghĩa là gì. Chàng yêu con đó mẹ. Nhưng sao chàng lại hồ hững quá sức, bỏ quên con trong rừng áo trắng rồi lại đi khen một người khác.

Con mệt không ăn cơm đâu mẹ. Tôi leo lên lầu rồi đóng cửa phòng. Nằm chực bông marguerite làm sáng rực cả góc bàn học. Ta thù mi, chẳng nghĩa lý gì cả một buổi sáng chủ nhật. Đáng lẽ không. Đáng lẽ ta phải cúi đầu làm đáng tuổi con gái thì lại đại đột hơn hờ đón nhận. Marguerite, ta thù mi, ta phải xừ từ mi hết thấy.

Tôi lồi từng cọng một ra khỏi bình. Ừ nhỉ, hoa cúc trắng có nghĩa gì nhỉ. Trong tự điển ý nghĩa các loài hoa sao tôi không thấy nhắc tới loài hoa trắng này. Người tặng hoa có ngụ ý gì và người nhận hoa là nhận ý nghĩa gì. Chả có nghĩa lý quái gì. Thì cứ gọi nó loài hoa chủ nhật.

(Còn nữa)

ĐÔI KHI NGƯỜI YÊU... □ NG. THANH TRINH

(Tiếp theo trang 13)

cho một câu dễ thương nên tôi bực mình gắt :

— Dễ thương cái con khi.

Nàng cười nói :

— Ừ thì anh dễ thương hơn con khi, bằng lòng chưa ?

Nghe nàng khen tôi cũng hơi nở mũi nhưng con khi bắt măn ra mặt, nó nhe răng trắng ớn nhìn tôi kêu khếch khếch phản đối. Ngó bản mặt «dễ thương» của nó tôi đứng dậy định đập cho mây cái nhưng nàng đã kéo nó sang một bên.

— Đừng đánh nó anh. Tội nghiệp chắc nó đang đói, anh có gì cho nó ăn không ?

Là người yêu chính của nàng mà chẳng bao giờ nàng lo cho tôi đói hay no nên tôi bực mình gắt :

— Cho nó chết luôn.

— Anh ác ghê.

Nàng đưa mắt tìm kiếm khắp phòng xem có gì cho con khi ăn không. Sau cùng nàng đã khám phá ra nải chuối tôi giấu dưới một tờ báo. Vào những ngày cuối tháng hết tiền ăn cơm ở câu lạc bộ sinh viên, tôi thường mua chuối về nhà ăn với bánh mì trừ cơm trong khi chờ lương gia đình từ miền Trung gửi vào. Chẳng thèm nói với tôi một lời nàng lấy nải chuối bóc vỏ từng trái đưa cho con khi ăn. Con khi nhỏ xù nhưng dạ dày nó to quá trời, chỉ một lúc nó đã ăn sắp hết nải chuối. Tôi lo tôi không có gì ăn nên nói :

— Em đứng cho nó ăn nữa, coi chừng nó đau bụng.

— Nó không đau bụng đâu nó đang đói mà.

Nàng cứ tiếp tục cho con khi ăn đến hết nải chuối. Tôi sốt ruột quá đành nằm im trên giường thờ dài ngao ngán cho cuộc đời đẹp như bài văn tế. Không hiểu sao con gái thích khi nhiều thế nhỉ ? Tôi ước ao kiếp sau xin làm con khi chứ không ham bắt chước Nguyễn Công Trứ làm cây thông đứng giữa trời mà reo.

Con khi ăn no không thèm kêu khếch khếch nữa. Nàng ôm nó vào lòng và khe khẽ ru : «À... ời... Nàng chia nửa bãi chiếu rồi, vườn hoang trình nữ xếp đôi lá rầu...»

Chúa ơi nhìn cảnh đó ai mà chịu đựng nổi. Là người yêu chính thức của nàng mà chẳng bao giờ nàng ôm tôi vào lòng ru «A...ơi» nên tôi điên tiết đứng dậy giật con khỉ ra khỏi lòng nàng và dấm đá nó túi bụi. Con khỉ kêu chí chèo, nàng cũng la chí chèo nhưng tôi chẳng còn biết gì nữa và khi tôi ngừng tay thì con khỉ đã chết. Nàng ôm nó vào lòng khóc thảm thiết cứ như Juliet khóc Romeo.

Con điên trong tôi đã dịu, tôi nhìn nàng muốn nói vài lời phân giải nhưng Chúa ơi tự đứng tôi thấy nàng giống y chang một con khỉ. Nàng đứng đó, giữa phòng, mặt hăm hăm giận dữ. Tóc rũ rượi, mắt tái nhợt, răng cắn chặt nàng muốn nhảy vào tôi cắn xé nhưng may thay nàng chưa thực sự là một con khỉ nên không thể sẵn sàng liều chết trả thù cho đồng loại, nàng mới giống như một con khỉ nên nàng chỉ biết đứng nhìn tôi trả thù. Rồi không thêm nói một lời nàng ra về. Không thêm nói một lời, chúng tôi xa nhau.

Tôi còn gặp nàng nhiều lần trong lớp học, trong những lần ấy một đôi khi tôi lại thấy nàng giống y chang một con khỉ và Chúa ơi, thật quái dị, tôi đâm ra yêu nàng *thả thiết* hơn trước dù cho chẳng bao giờ nàng thêm nhìn tôi bằng nửa con mắt chứ đừng nói chuyện cười rúc với tôi.

Lần cuối cùng tôi gặp nàng khi chúng tôi cùng chen trong đám đông xem kết quả kỳ thi năm dự bị. Mặc dầu chúng tôi đã cùng nhau luận rất nhiều về hiện tượng luận đủ thứ nhưng cả hai vẫn rớt như thường vì đề thi đã ra luận về hiện tượng luận thứ thiệt. Đây cũng là lần cuối cùng tôi được hân hạnh nhìn thấy khuôn mặt nàng nhăn nhó dễ thương như một con khỉ.

Bây giờ chúng tôi đã xa nhau thật sự. Tôi không hiểu nàng đã có chồng chưa được mấy con? Riêng tôi vẫn thường nhớ đến nàng. Vì tôi có một trí nhớ kém và lại ngày xưa nàng cũng không tặng tôi một tấm ảnh có chữ ký nên mỗi lần nhớ đến nàng tôi phải vào sờ thú đứng trước chuồng khỉ để dễ hình dung ra khuôn mặt dễ thương của nàng.

Chân lý, như bạn biết, có rất nhiều thứ và đẹp xấu tùy người đối diện. Nhưng tôi thành thật cầu mong bạn đừng bao giờ phải nhìn thấy thứ «chân lý đôi khi» như tôi vì chắc chắn suốt đời bạn sẽ không thể nào quên nó được.

NGUYỄN THANH TRỊNH

và bạn ngọc

• • • • •

THÁI NHÂN (Nha Trang) : Mỗi người trẻ VN hình như ai cũng lớn lên là một nhà thơ. Mơ mộng trong bóng tối mà. Cháu sẽ thấy, chỉ cần cố gắng một chút là diễn tả được trên mặt giấy. Như thế là lời khuyên của chú.

MIỀN NÚI (Kontum) : Chú đâu dám bỏ quên Kon Tum kiều hùng, «đạo TN» ở đó cũng đông lắm. Nhưng đâu phải vì thế mà có sự thiên vị khi chọn bài đăng. Bởi còn có những Bình Long anh dũng khác nữa chứ bộ.

PHẠM ĐÌNH HẠNH (Biên Hòa) : Thư anh ngọt như một ngụm nước Đồng Nai mà anh em tòa soạn đang khát. Chúng tôi sẽ kiên nhẫn và cố gắng hơn để TN mãi xứng đáng là Tuần báo của Yêu Thương. Thành thật cảm ơn anh.

HUYỀN LINH (Saigon) : Thịnh thoảng chúng tôi cũng nhận được

những «ý kiến» rất thú vị, chẳng hạn như thế. Hãy có cái hờn hờ để có những ngậm ngùi chứ. Vâng, tòa soạn thiếu rất nhiều người để làm những công việc ấy, thưa cô. **CÁT LỆ** (PT) : Phiêu lưu chữ nghĩa hơi nhiều rồi đây. Chờ những bài mới và thư mới.

AN VI (Vinh Long) : Cháu. Những người viết cho TN không có kèm địa chỉ. Mà nếu có đôi khi, tòa soạn cũng không được phép công bố. Đó là lệ chung của các báo mà riêng với TN cũng nhận thấy là cần thiết. Có bài gì mới cho TN không?

PHÙNG NGUYỆT (Đà Nẵng) : Đề thi chú đáp : cháu là dân tóc dài. Đã chuyên hàng hóa sang KV chạp phô rồi.

LỆ THI (Nha Trang) : Đợi ở những số báo tới, thế nào TN cũng cho «ra mắt» các cây bút TN

mà em ưa thích. Bài đó đã đăng lâu rồi.

TUYẾT TRẮNG (Saigon) : Có cứ thứ tới hỏi «hân» xem sao. Các sô báo cũ, phải để làm «đơn» trình ngài chủ nhiệm đợi ý kiên đã. Không bán mà là biểu.

HẠNH PHÚC HỒNG (Cần Thơ) : (1) Viết thư cho Ngọc thân ái hoặc Kiền Vàng chứ (2) Theo dõi bài nhận được (3) Tòa soạn TN không nhận chuyển thư.

MỘT ĐỘC GIẢ (ở ĐTH, Saigon) : Bạn quả có những nhận xét thật kỹ lưỡng, TN xin gửi nhận. Cả một sự so sánh thật gọn gàng giữa hai tờ báo. Có điều rất tiếc là bạn đã đọc TN, một thiệt thòi mà bạn phải nhận, cùng với lời than thở khó chịu của nó. Và điều tiếc hơn nữa là bạn có tính mà quên toán, nên cái ngoặc kép văn nghệ mà bạn hiểu nó cũng chỉ như cái quảng cáo sửa mũi cao bơm ngực lớn và rao vật kết bạn tâm tình. Bởi thế sẽ còn nhiều những cái rất tiếc kế tiếp...

HẠ (Tân Sơn Nhất) : Mình không «cầu chứng tòa» nên kiện cáo trên TN chơi vậy thôi. Sẽ có bài của các tác giả Hạ nhắc tới. Cả Tòa Soạn chỉ có hai chục ngón tay thôi,

em giúp gì được cứ giúp. Mong lắm.

NGUYỄN CAO GƯƠNG (Tam Kỳ) : Tuần báo phải có nhiều mục, nếu đặc biệt được là nhất, mới vui về được cả tuần. Đồng ý thế chứ? Cám ơn những đóng góp của bạn.

BIÊN HẠ (Mỹ Tho) : Nếu bạn hân quan niệm thế thì em cứ tươi cười mà xê ra cho hân làm văn nghệ. Đưa vậy, TN sẽ đọc tới bây giờ đây.

NGÔ CANG (Châu Đốc) : Mấy ông thợ xếp chữ có mộng viết văn nên cứ tập sửa văn của tác giả luôn, đừng buồn. Những Lục Bát đang đọc.

HOÀI TRIỆU HÙNG (KB 4587) : Bạn Ngọc cũng rất đông là lính đây chứ. Tuần báo của Yêu Thương mà. Rất xúc động về những lời thăm hỏi của anh.

NGÔ KIM KHÔI (Gia Định) : Bài nhận được chưa thể đọc ngay, vì rất nhiều. Khôi chịu khó mà đợi vậy, nhé.

TINAI (Kiền Tân) 1— Còm-măng trước để mấy ông đại lý biết rõ số lượng, vì báo gửi về các tỉnh cước phí nặng. 2) Gửi chung bì thư nhưng đừng viết chung một tờ giấy là được.

ĐẶNG MINH THỌ (KBC 3446/HQ) : Đã nhận được bài thơ của anh. Hụt mắt sô Hạ ời rồi, đợi những sô sau vậy.

TỪ NHƠN (Qui Nhơn) : TN than thở không phải để đợi được tội nghiệp. Con đường mà TN đi không thênh thang như những tờ báo khác, nên chẳng so sánh làm gì. Nếu đọc nó là bạn đã chọn, chỉ xin một khuyến khích nhỏ. Cám ơn nhiều về những lời cầu chúc của bạn.

CÚC VÀNG (Đà Lạt) : Ừ, lâu lắm không có thư gì của cháu. Có bài, cứ gửi về, lúc nào TN cũng đợi.

NG. THANH VŨ (Thủ Đức) : Tòa soạn nằm trong VP tổ hợp Hải Âu. Hải Âu nằm trong nhà in NBT. Gửi bài cứ gửi nơi cửa lớn. Lên tòa soạn phải đi lối nhà sách NBT.

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát

Nguyễn-Bá-Tông

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.

Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đề Thám, Saigon II

Điện thoại : 20.942

Tổng Phát Hành

MIỀN DU (?) Không có «ban Tuyên đọc» mà chỉ có chủ nhiệm và Thư ký tòa soạn. TN rất thừa người nên không thể làm được những việc «ly kỳ» như đề nghị của em.

MÂY TÍM (Saigon) : Riêng ở TN, bút hiệu của em chưa có ai xài. Thế là đẹp rồi. Ngộ nhớ mai nổi tiếng ta tính chuyện khác chứ.

NGUYỄN THANH THẢO (Biên Hòa) : ĐĐT đã đi lính. TKT thích giang hồ. TN hiện giờ chỉ có bi nhiêu, em biết, trách móc gì cứ trách. Cố gắng để chờ thời chứ.

HOÀNG ĐÌNH TỰ (Tuy Hòa) : Chúng tôi sẽ giới thiệu những cây viết TN trong các sô báo tới đây, có hình ảnh và vài câu phỏng vấn cho vui vẻ. Đã nghĩ tới chuyện tặng báo (Tòa soạn vẫn thường khi có dịp) nhưng phiền phức lắm, đang định tìm thêm vài bàn tay nữa đây.

ÁO VÀNG (Huế?) : Trời dạt tới nơi nào rồi. Lâu sao vắng bài vở thế ?

HẠNH ĐÀO (Saigon) : Bác sĩ B-ML lo chữa bệnh, anh Ng Thê đi tu nghiệp xa nên các mục cũ phải tạm gác lại. Lần sau gửi hàng cho چاپ photo nhớ đề tên KV, kẻo nó bỏ lung tung thất lạc mất công lắm.

NHƯ CHIM BỎ ĐƯỜNG BAY • KIỀU GIANG

(Tiếp theo trang 44)

— Thưa vâng.

— Con chưa dùng cơm hay sao mà ngồi đây ?

Lời nói cùng khuôn mặt nhân ái của người làm chàng phấn khởi.

Chàng đập tắt điều thuốc, đứng dậy :

— Thưa cha, con xuống nhà cơm bây giờ.

— Thê thì ta cùng đi, cha cũng xuống giờ.

Cái dáng gầy yếu của chàng chìm khuất bên bóng áo dòng của cha viện trưởng, như một sự che chở. Gió thổi lồng lộng làm rụng một đám lá trên vai hai người. Bỗng dưng chàng nhớ Hà quá. Giờ này Hà đang làm gì vậy em ? Đang cặm cuội học bài «gần chết» hay đang nghe chương trình nhạc buổi tối trong radio như thói quen ? Chàng nghĩ, có lẽ mình phải trở về Sài Gòn.

KIỀU GIANG

MỘT NƠI NÀO ĐÓ • TUYỂN AN (tiếp theo trang 46)

Anh Phước có xem một vài quyển về phân tâm học và vấn đề siêu hình siêu ngã chi chi đó. Thật là quê quá đối Phi Phi ạ. Biết thì nói, không biết thì dựa cọt mà nghe.

Bây giờ thì đúng y chang là Phi chỉ còn biết nghe chứ không biết nói. Mỗi lần mẹ bảo lập gia đình là Phi như nghe đầu đó có mùi hương cháy dở và tiếng hát mơ hồ trầm ấm của người xưa : «Anh không chết đâu em, anh vẫn về bước nhẹ hơi sương». Minh đã xa em thật rồi. Đã 9 năm Minh yêu Phi. Yêu khi còn sống và yêu khi đã chết. Minh thường ứng vào cơ và nhắc nhở mỗi tình đầu hoài hủ. Phi không biết có nên thương cầu nguyện cho hồn Minh được siêu thoát. Hay cứ để như vậy. Cho ở một nơi nào đó, Minh vẫn yêu Phi và chờ Phi.

Bây giờ thì biển đã bắt đầu lên tiếng thì thấm cùng gió và cát thì vui mừng vì hội ngộ cùng trăng. Trăng vẽ trên biển vàng và hiền như mắt con bò. Cát mịn nhuyển dưới chân em, làn tóc rối, đôi chân to em muồn suốt đêm nay đi dọc hết bãi biển La Gàn và cuối cùng em được chôn em ái dưới biển sâu. Mẹ ơi ! hãy đến với con.

TUYỂN AN

bai nhận được từ bạn ngọc

VÂN

nghe ca. lễ trăm, trương văn lân, hạ đan, núi (2), kim mai thanh, đỉnh bình định (hai bài), nguyên cát tâm, thuyền, nguyên huỳnh lăng mạn, VATH. đồ thị hồng liên, đông VT (hai bài), ngọc san, d. trung, nguyên thị minh lệ, vũ kê, pê, nguyên dạ tường, vô trần nguyên, trần diên viết dưng TN, biển xanh, trần dạ linh, khôi, nguyên phạm ngữ, viết quân ly, gi ái, nguyên phương, minh dao, phương gù, ngy chen, ta la thanh, lữ thê quy, nguyên viết phở, vaph-khuyên, vũ thị thanh hải, nguyên, thê trính, đông, dạ ngoạn ngoạn, nguyên vương, anh dưng, duy, tuyết oanh, mờ pê dung ngã, nguyên thị tiểu my, trần tài thu, dạ tứ, phạm thanh chương, nguyên anh, tuyết oanh, chảm, uối mý, trần nguyên dao ca, lữ hạ quyền nghi, nguyên hạ long, uyên, thảo lam, trần phiêu lăng, biển xanh, hạ vũ, nguyên, lua ngày xưa, lũy đức nghiêm, sơn ca, lễ thị nghi sấm, bùi phúc nguyên, tâm, hoàng du thủy, muồn phiến, an vi, ngy chen, huỳnh hạ hữu minh, phương chí, ngọc anh, phạm thiên thu, đồ thị như hạ, huỳnh thị se se, nỏ phở đề hát, rose, nguyên viết phở, lễ thị thủy mai, pê, nguyên cát tâm (thương), tôn nữ thu dung, (2) TN, quỳnh ngữ, vũ tịnh, từ khanh, trính lễ quân, trờng nhớ.

THƠ

hoàng du thủy, viết dưng (2), phạm thị thương hiên, trần viết, dưng, vũ ái thu, thủy kha, từ đắc c v c, trần thanh phong, chương như, vũ khôi hành, phạm cao hoàng, thiên chương, ngô cang, nguyên tân sĩ, minh an, trần v lâm, chim hải, linh tuyền, trờng như, đoan yên, hoàng phúc nam, lũy đức nghiêm, sơn ca, tên an, bùi phúc nguyên, từ phom, báo lễ, linh vào, hổ thị kim thu, minh chí, lễ trần, muồn phiến, phạm thị quang nguyệt, dạ hư hử, phương chí, hoàng lăng thanh, ty vư, nhà nước, (2) trang, nghi hạ, ng thương tình, lưu, tuyết dưng, vath, hồng, thê quy, thữ h, yé yé, năm lan, ng hữu đức, linh tuyền, ng thiên nghi, ng thị mây ty, trương thị ca, văn, dạ thảo, vô vaph, trần diên viết dưng, phạm thị, gi hòa, nghi, lễ văn thiên thu, lễ yên linh phương, vath (3) hổ thủy, trính phúc xuyên, đồ hữu thị dung, trần đức oanh, thủy miên, diêm hà, thủy niên, jalau, lữ thê quy, ng sơn hải, nguyên thị đoan trang, lễ thương tế, nguyên phú phong, từ nhon, ngọc viên, trúc hưng, nguyên cao gương, nguyên phú phong, lyên, nguyên thê trính, nghi, lưu cảm văn, TVT, trần duy, rose, phạm tam khôi, ngô cang, an chân lang, nguyên thị tiểu my, ngô kim khôi, phạm ngọc cang.

DUYÊN ANH

CÂY LEO HẠNH PHÚC

Cây leo hạnh phúc là truyện dài viết về gia đình. Ngọn lửa của nhà bếp. Sự vuốt ve của người vợ tặng dành cho con cái. Nụ cười của người vợ tặng riêng chồng. Gió bão làm đông đưa hạnh phúc. Nỗi lo sợ của những đứa trẻ nhỏ. Niềm vui tổ ấm. Tất cả đều đã quen thuộc và bình thường như một xúc động mới mẻ. Không có gì xưa cũ hơn gia đình nhưng cũng không có gì mới mẻ hơn gia đình. Nó thân mật và gợi tưởng biết bao tình yêu nồng thắm. Nó là bốn mùa của đời người như xuân, hạ, thu, đông của trời đất. Gia đình, ta có tất cả danh vọng, tình yêu, song thiếu nó, ta đã chẳng có gì. Bởi vì, ta đâu phải là thánh nhân nên, thiếu gia đình nhỏ, thiếu cái vũ trụ bé, danh vọng, tình yêu ta biết cho ai. Cây leo hạnh phúc trả lời những ai coi gia đình như ngục tù buồn thảm.

cuốn sách chờ đợi
của chúng 8